

K E R E S Z T - Ú T

A nagyatádi Szent Kereszt plébánia lapja IV. évf. XII. szám 2016. december hónap

Chestertontól Pilisszántóig

Nem könnyű Chestertont olvasni. Hosszú-hosszú körmondатаi és mélyen szántó fejtegetései igazi szellemi kihívás elé állítják az olvasókat. Szellemes paradoxonjai, az esszéibe vegyülő finom humor ugyanakkor a legelvontabb témát is „fogyaszthatóvá”, „dekódolhatóvá” teszik. A XIX. és XX. század fordulóján élt angol író, filozófus és teológus már kispap koromban megdelejezett. Most már bevallhatom, hogy sokszor az ő írásai lapultak előttem a kápolnapadban, míg társaim könyöklője alatt a lelkiségi irodalom klasszikusait találhatta a vizsgálódó tekintet. Egy-egy tanulmány átböngészése után már sóváran vártam a folytatást.

Innen érthető, miért vettem kezembe különös kíváncsisággal legújabb kötetét. Egyik írása mintha a közelgő ünnep mondanóját, a karácsony titkát feszegetné. A jó és rossz eredetét, szembenállását elemző gondolatok lebilincselőek. A rosszról mindannyiunknak van sejtelve, tapasztalata, és ha akarjuk, ha nem, szembetalálkozunk vele. (Mostanság, ezekben a vészterhes időkben mintha csak a sötétség és lélektelenség góleme venne körbe bennünket.) Egyedüli „fegyverünk” a rossz ellen a szankció, valamint az újabb és újabb törvények, cikkelyek és kötelmek halmozása. Az ideált, az eszményt az állam, a közösség nem tudja definiálni, a „Jót s jó!” titkának nem ő a sáfára. Az csak az értékek Forrásától és Adományozójától, az Istentől eredhet. A vaksin tapogatózó emberiségnek Hozzá kellene el- illetve visszatalálnia.

Az első „hátraarc” óta szakadatlan örvénylett a bűn tengere. Ami 2000 évvel ezelőtt történt, Isten mentőakciója volt. „Lépteinket a béke (és a jóság) útjára vezérelte”, hogy esélyt kaphassunk a túlélésre. Vagy fogalmazzunk talán így: *túl-élésre*? A gyalgó ember im-

már ember lehet újra – kiálthatjuk Adyval, csak a *jóra való érzékenysége* és nyitottsága megmaradjon. Az már elegendő arra, hogy a Jó „megkísértse” és közelebb és közelebb vonja a lelki javak („pozitív értékek”) kincses-tára felé.

A „jó kísértését” érezték azok a pilisszántói emberek is, akik 2006-ban példás összefogással kápolnát emeltek Boldogasszony tiszteletére. A templomocska születéséről ezt teszik közzé a világhálón: „Ennek a munkának a becsület volt a szervezője. Itt nem volt körmönfont, paragrafu-sos szerződés, hétpecsétos ügyvédi ellenjegyzés. Egymás szemébe néztünk, kezet fogtunk a feladat fölött, és ettől kezdve ez a kézfogás szentírás lett, csöpp kétely nélkül. A falu konyhása adta az ebédet, szódása a napi két ballon szódát. Volt, aki süteményt, volt, aki borocskát, uzsonnát, finomságokat hozott fel a faluból, volt, aki pénzt rakott le és volt, aki „csak” imádkozni tudott értünk.”

Boldog vagyok, hogy az őszi szünet egy-két napja során ide is eljuthattam. Arra a helyre, ahol a jóság „testet öltött”, materializálódott. Itt épp egy kőből épült templom formájában. Másutt más módon: cipősdoboz akció formájában, ingyen házhoz vitt tüzelőként, vagy ajándékba adott üdülési csekk alakjában. Ne higgyük, hogy a rossz, a bűn „egyeduralkodó” lehet a világban, hogy kénytelenek vagyunk beletörődni abba a „terápiába”, amit a világ fiai javallnak nekünk. Mi ismerjük a jót, a követendő. S ha lankadnánk is, hát közeledek az újabb „hadtáp”, 2016 karácsonya.

*Horváth Lóránt
plébános*

IRODALMI MELLÉKLET

Fekete István:

Decemberi hajnal

Ilyenkor megcsendesednek a hajnalok. Nem kóborol a szél, nem vándorol az ördögszekér, és nem repkednek száraz falevelek határról határra. A csillagok reszketve nézik a Földet, ez az alsó világ pedig némán figyel, és észre sem veszi, hogy a dombok puha hátát adventi hangulattal hinti be a dér.

Es szokatlanul korán nyílnak ki a házak álmos ablakszemei, hunyorogva nézik a sötétséget, az elhervadt őszirózsák fonnyadt bokrárt s a foghíjas kerítést, amely csak addig kerítés, ameddig a világosság ér.

Néhol kinyílik egy-egy istállóajtó, tej- és szénaszagú felhőt küld az eresz alá, ahol verébék laknak tollpárnás fészekben, ugyanakkor alul besurran a dermedt éjszakai levegő, amitől a kisborjú egészségeset prüszent.

– Ne hozzak zsebkendőt?

– kérdi kajánul Bobori Mátyás, ámbár szeretettel néz a borjúra, mert a borjú szép, üsző és erős, szóval: ilyen nincs is a faluban.

Ezek után előhúzza óráját, melynek számlapján egy

vonat is halad, bodor füstöt köhögven a levegőbe, megnézi a mutatókat, és meg is hallgatja, mondván:

– Hüh! – és sarokba lökve a villát, siet befelé. Az asszony már ott ül a konyhában. Ül és nem szól semmit, bár inkább szólna...

– Egy perc – siet Mátyás, ez okból leveri a poharat az asztról, de a pohár nem törik össze. Vera nézi a poharat, amint egyet ugorva a padlón egészségesen gurul tovább, és dühös a pohárra, mert nem törött össze. Nehézkesen felkel, és felveszi a poharat.

– Ne hajuldozz!

– Még rá is lépsz, amilyen vagy... már úgyis elkésünk.

– Mehetünk.

Odakünt sötét a világ, de nem hideg. Mátyás karonfogja feleségét, mert nyálkás az út, s rövidesen trónörökös érkezik a Bobori trónra.

– Csak dülj rám nyugodtan, síkos az út. Mennek. Itt-ott lámpa jár előttük, s az asszonynak jólesik a biztonságos férfikar.

– De hogy nem tört össze az a pohár, pedig még ugrott is! Hát igazán nem akarod Miklóst? Mátyás karja megkeményül.

– Nem!

Később a kar enged.

– Téged bántott meg, nem engem, hát azért.

– Bátyád mégis.

– Akkor is! Na, itt vigyázz, öreg lépcsők ezek nagyon.

Vera nehézkesen totyog fel a lépcsőkön, aztán elengedi az ura karját, és lassan a helyére megy. Mátyás állva marad hátul, az oszlop homályában.

A gyertyák már égnek, és a tömjénillat lassan felmelegedik. Az öreg zászlók puhán állnak, a lépések koppanása ott marad a kopott köveken,

valami suttogás hullámszik a padok között, mintha érő búzamezők suttoznának a hajnali szürkület széljárásában.

Mátyás nekidül egy oszlopnak, és a gyerekre gondol, aki lesz. Apjára gondol, aki volt, s a keresztelőre. – Fene ezt a Miklóst – Uram, bocsáss meg! – Lám, miért kiabált rá Verára? Pedig milyen jól hang-

zik: Miklós. Bobori Miklós.

De pendül a csengő, s az orgona bűgása elkapta a gondolatokat, mint a folyó a falevelet. A zászlók is, mintha megbillentek volna, a gyertyák dárdája felágaskodott, mintha ki akarták volna szúrni a Magasságok baldachinját, hogy jobban utat találjon az ének:

“Harmatozzatok, égi magasok!...”

Az öreg pap ide-oda járt az oltár előtt, s Mátyás arra gondolt, amikor még ő ministrált. Nem is olyan régen. Hát, múlik az idő...

Az orgona most csak úgy magának beszélgett, mintha az imádságokat szedte volna össze a templomban, és Mátyás megrezzent, mert valaki megbökte.

– Szerbusz... És mivel Mátyás mérgesen nézett hátra, hozzátette:

– ...te hörcsög!

De újra csendültek a csengők, a két testvér leterdelt, s amikor felkeltek, Mátyás hosszan porolta a térdét.

– Hát mi lesz a gyerek neve? – suttogta bátyja kajánul és mosolyogva.

– Mint a többi lóköttőé: Miklós, de tisztességes keresztény katolikus ember nem a templomban beszéli ezt meg... majd gyere velünk.

A templom aztán lassan kiürült; utoljára lépett Vera óvatosan és komolyan, de arca szinte kifényesedett, mikor a két testvért egymás mellett meglátta. Megfordult, nehézkesen térdet hajtott, és belekarolt Miklósba, ahogy

kimentek a templomból.

– Te merre mégy, Matyi?

És nevettek, és az asszony szeme tele lett könnyel, ami talán abból a harmatból volt, amit az égi magasok küldtek a sóvárgó, ősi imádságra.
(1954)

Karácsonyi ima

Várj még, Uram Jézus, még ne gyere hozzánk!

Még rettentő alkalmatlan lenne a látogatásod!

Annyi dolgunk van.

Felvételizünk, nyelvvizsgára készülünk, szigorlat előtt állunk,

Nyakunkon az államvizsga, elkészünk a randevúról, készülünk a

Lakodalomra, beugrunk egy társasházba, tőkét hajtunk fel

Egy bombabiztos vállalkozáshoz, aki lemarad, az kimarad, lízingelünk

Egy jó autót, szülni is alig érünk rá, alapítványi iskolát grundulunk,

Jazzbalettre rohanunk a lánnyal, karatézik a fiú, fel kell hajtani egy jó ösztöndíjat,

Mert mi lesz vele, ha nem tanul néhány szemesztert Amerikában. Lakáskassza kéne,

Hogy legalább nekik könnyebb legyen a fészekrakás, és igen, az unokákkal is foglalkozni kéne.

Ha megérjük a nyugdíjat, az talán megfelelné.

Igen, Uram, majd én is templomba járó leszek, mint a mama.

Addig is a Te útmutatásod szerint járok el, éppen uralmam alá hajtom a földet.

De ez ma olyan strapás.

Hogy Te gyalog jártál?

Na ne idegesíts ezzel a demagóg szöveggel.

Bocs, nem így akartam mondani.

Akkor még más világ volt és kultúra.

Hogy nem volt otthonod, de voltak barátaid?

No igen, de gyermekeid sem voltak.

Könnyű a legényélet.

Annak idején én is elaludtam hálósáokban a betonon,

De most ez az én pozíciómban, ugye ezt már nem.

Tudod, kinézik a gyermeket az osztálytársai,

Ha nem veszi fel a lépést.

Hogy itthon is vannak szegények?

Igen, akikben nincsen ambíció, meg kitartás.

Jó, megengedem, hogy vannak balszerencsés rétegek...

Ne hallgass ránk, Uram, Jézus!

Törd ránk az ajtót, és mosolyogj ránk!

Szeretettel, mintha mind a gazdag ifjú lennénk.

Talán nem fogunk elszomorodni és leverten távozni.

Talán van néha fülünk a hallásra.

Talán nem vagyunk egészen vakok.

Talán nem hiába haltál meg, talán mégsem telt el meddően

Ez a kétezer esztendő.

Kyrie eleison!

Krómer István

Közel lépni a versenyzőhöz

– interjú Mohay Bence sportriporterrel

Mohay Bence sportriportert kérdeztük a szakma iránti szeretetről, családról, a bölcsészettudományok hasznáról, irgalomról és alázatról.

– **Honnan ered a sport iránti szereteted?**

– A családomban nem volt jelentős a sport; nem voltak sportolók a szüleim, nem vittek edzésekre hatévesen, és eszténként sem néztünk meccseket, de én kiskorom óta nagyon szerettem versenyezni, a verseny legtisztább körülményeit pedig a sportban találtam meg. Később focistának készültem, de rá kellett jönnöm, hogy annyira nem vagyok tehetséges, így aztán jött a sportriporterség.

– **Ha jól tudom, középiskolásként tagja voltál az iskolai szintársulatnak. Gondoltál arra, hogy színész legyél?**

– Több családtagom is humán érdeklődésű. Az édesanyám zenetanárként dolgozott, később rádiós lett, az édesapám néprajzkutató, az egyik nagyapám magyar–angol szakos irodalomtörténész, a másik magyar–történelem tanár, a nagymamám pedig zenészek. Szeretek szerepelni, közönség előtt állni. Ez vonzott a leginkább a diák-színpadban is, de mindig éreztem, hogy „nem játszom le a színpadról a többiekkel”, nem vagyok tehetséges színész. Hosszabb távon nem akartam olyasmivel foglalkozni, amiben éreztem, hogy nem én vagyok a legjobb. A média sokkal jobban vonzott: a kérdezést és az írást nagyon szerettem, ezért inkább abba az irányba mentem tovább. Korábban volt bennem egy elszakadási vágy a családi „tradíciótól”, de idővel rá kellett jönnöm, hogy legbelül éppen annyira bölcsész vagyok, mint az egész családom.

– **Riporter munkádban mennyire jelenik meg a humán tudományok iránti érdeklődésed?**

– Ahogyan fogalmazok, ahogyan megközelítek egy témát, abban benne van mindaz, amit az édesapámtól örököltem. Ahogyan kérdezek, abban pedig az édesanyám tanácsai, útmutatása. Ugyanakkor az is igaz, hogy rengeteg mindent meg kell tanulnom, hiszen nem rendelkezem sportolói múlttal, nincsenek a fejemben húsz évvel ezelőtti meccseredmények, és nincsenek olyan edzőtábori élményeim sem, mint a korábbi élsportolóknak, akik jól tudják hasznosítani ezeket a munkájuk során. A humán vonal azonban az íráskészségben és a beszédmódban megmutatkozhat.

– **A sportolókhoz való közel lépés, a jelenlét a szakmák egyik sajátossága. Mit jelent számodra a „közvetítés”?**

– A kommentátor akkor végzi jól a feladatát, ha úgy magyarázza el a szabályokat, ha olyan kontextusba helyezi az eseményt, hogy az más megvilágításba kerül, és felkelti a néző érdeklődését. Vegyük például a birkózást, amit az olimpián kívül nem nagyon néznek az emberek. Ha leül a tévé elé százezer ember, közülük kilencvenezer soha életében nem látott birkózást, és a maradék tízezerből is csupán kétszáz ért hozzá igazán, a többség tehát nem tudja, hogy mit kell nézni. Két izzadt ember gyűri-gyömöszöli egymást, hátulról „ölelkeznek”, gusztustalan... Ha a kommentátor el

tudja magyarázni, hogy mit érdemes figyelni, mire lehet pontot kapni, akkor a néző is bevonódik az eseményekbe. Kommentátorként átadjuk azt is, amit a néző nem lát. Egy mérkőzés soha nem a kezdőrúgással indul, és nem is akkor, amikor a bíró belefúj a sípjába, hanem az előző olimpia végén vagy másnap, a felkészüléssel veszi kezdetét. Egy versenyben benne van az összes reggeli edzés, a hajnali kelések, a délutáni futások, a téli alapozás, a taktikai felkészülés, de benne van a pihenés is. A kommentátor tehát akkor közvetíti jól a versenyt, ha látja ezt az egész folyamatot, ha ismeri és másoknak is át tudja adni ennek az értékét. Ha képes elmagyarázni, milyen óriási munka van amögött, hogy valaki világeszcúscot dönt, akkor az, amit a képernyőn látunk, már nem csupán egy kétszáz méteres úszás lesz, hanem egy emberi történet, amelynek a végén valaki feláll a dobogóra, vagy éppen lemarad róla. Az ilyen közvetítés kinyitja a sport határait.

– **Beszélhetünk-e ennek kapcsán a kommentátor szaktudásáról, amely segít az objektív látásmód megtartásában, egy-egy eredmény valós értékének meghatározásában?**

– Az olimpia idején fölmerült az az igény, hogy a kommentátorok és a riporternek legyenek empatikusabbak a versenyzőkkel: örüljünk az olimpiai ötödik helyezésnek, és egyáltalán, a versenyben való részvételnek is. Bizonyos esetekben valóban fontos, hogy ne csak az érmet vagy az aranyat vegyük észre. Ám nekünk, sportriporternek kell annyira értenünk a szakmánkhoz, hogy meg tudjuk ítélni, egy-egy eredmény valójában siker-e vagy kudarc. Magunkat járattuk le, ha egy hetedik helyezést elért sportolónak veregetni kezdjük a vállát, és vigyorogva gratulálunk neki az eredményéhez, miközben ő könnyek között arról beszél, hogy nem így tervezte a versenyen való szereplését. Ugyanakkor, ha az olimpián egy fiatal úszó tizenharmadik helyet szerez, és két másodpercet javít az egyéni legjobbján, akkor fel kell hívni a figyelmet arra, hogy ez óriási siker, hiszen valaki a legfontosabb pillanatban túlszárnyalta önmagát.

– **Mit tanulsz a sportolóktól?**

– A sportoló és a sportriporter pályafutása sok szempontból párhuzamosságot mutat. Vegyük például egy olimpiai felkészülést. A riporter esetében is van egy bizonyos alapozó időszak, amikor meg kell tanulnia egy adott sportágat, végig kell vennie annak szabályait, el kell mennie az edzésekre, hogy megismerje a sportolókat. A versenyen, abban a másfél órában, amikor a sportolónak csúcsteljesítményt kell nyújtania, nekem is a topon kell lennem. Ezért nagyon sokat lehet tanulni abból, ahogyan a sportolók kezelik az egyes helyzeteket. Döbbenetes, mennyi akaraterő, kitartás és kudarctűrés van bennük. Gyakran szándékosan mennek bele kudarchelyzetekbe, hogy tanuljanak belőle. A kívülállóknak nem is látják, mennyi áldozat van amögött, amit a versenyzők tesznek. Ha mi, hétköznapi emberek csak feleannyi áldozatot tudnánk hozni a magunk területén, ha ugyanolyan akarással és elszántsággal végeznék mindenki a saját munkáját, mint ők, akkor másképpen működne a világ.

– **Mindarról eszembe jutott az alázat fogalma...**

– A mi szakmánkra jellemző az exhibicionizmus. Olyan ember lesz jó képernyős, akinek igénye van arra, hogy odafigyeljenek rá, hogy legyen közönsége. Érdekes kettősség van ebben, mert jól tudjuk, hogy nem magunkat mutogatjuk.

Nem önmagunkért szeretnek bennünket, és nem önmagunkat kell átadnunk a nézőknek, hanem az a dolgunk, hogy megmutassuk például Szilágyi Áron vagy Hosszú Katinka győzelmét. Eközben persze alkotómunkát végzünk, és ez a sportolótól függetlenül is önálló teljesítmény. Ha az ember büszke erre, attól még nem lesz kevésbé alázatos.

– Nagyon fiatalon váltál közismertté, 27 évesen már öt olimpiáról tudósítottál. Mi segít neked abban, hogy ne válj önteltté?

– Az általános iskolában gyakran neveztek önteltnek, beképzeltnek. Én nem tartottam magam nagyképűnek. Szerintem fontos, hogy az embernek legyen önismerete, tisztában legyen a hibáival és az erősségeivel is. A környezetemből érkező visszajelzések miatt viszont kiskorom óta tudatosan figyelek erre. Nem tagadom, jól esik, ha ismeretlenek megszólítanak, gratulálnak. Ugyanakkor tudni kell a helyén kezelni ezt is. Mielőtt képernyőre kerültem, az akkori főnököm, illetve tapasztaltabb kollégák is figyelmeztettek a későbbi veszélyekre. Sokan függővé válnak attól, hogy felismerjék őket, hogy az emberek tudják, mit tettek le az asztalra, és amikor ez elmúlik, nem tudnak mit kezdeni az életükkel. Be kell látni, hogy az életben nem ezek a fontos dolgok. Fel kell tenni a kérdést: mi van, ha ez nincs? Előfordulhat, hogy lekerülök a képernyőről, vagy másfelé sodor az élet. Nem szabad függeni ettől. Olykor irigyelnek, hogy ennyi idősen milyen messzire jutottam, ám emögött egy lényeges tévedés rejlik. Amit csinállok, az látványos ugyan, de nem biztos, hogy hasznosabb, mint annak az osztálytársamnak a munkája, aki gyógyszereket fejleszt, utakat épít, atomfizikával foglalkozik, vagy tanár, orvos, közlekedésmérnök, családanya. Tisztában vagyok azzal, hogy csupán attól, mert sokan látják, amit csinállok, nem lettem több, nem lettem értékeesebb ember, mint bármelyik barátom vagy osztálytársam. Sőt, az élet bizonyos területein néha jóval előrébb tartanak, mint én.

– Szerető családból jössz, ciszter diák voltál. Mennyire hatja át a jelenedet a hit?

– A jelenemre nagy hatással van az, hogy nagyon boldog gyerekkorom volt, úgy nőtem fel, hogy a szüleim szerették egymást, és ezt mi, gyerekek nap mint nap láttuk, megéltük. A hit is alapvető volt a családban. Jártunk hittanra, misére, beszélgettünk róla otthon. Idővel aztán a megtanult hitet meggyőződéssé kell alakítani, ez pedig hosszú folyamat. Az ember felteszi a kérdéseit, alapvető téziseket, szabályokat is megkérdőjelez, és keresi az igazságot. A család ilyenkor sokat segíthet, hiszen van kivel megbeszélni a fontos kérdéseket, a szilárd értékrend pedig ad egyfajta origót, egy kiindulópontot, amely alapján tájékozódni lehet.

– Véleményed szerint hogyan kapcsolható össze sport és irgalom?

– Az irgalom azt jelenti számomra, hogy akkor sem büntetek, ha jogosan tehetném. Fájdalmat okozhatnék, de megkönyörülök. A sportban viszont speciális szabályok érvényesek, ahol az irgalomnak néha nincs helye. Legyen-e irgalmas egy gyerekkel az edző akkor, amikor sír? Eljuthat-e egy sportoló az olimpiai bajnoki címig, ha az edző minden alkalommal irgalmas, amikor úgy érzi, hogy a gyerek szenved? A jó edző fel tudja mérni, mennyire feszígetheti a gyereket határait. Ha az edző kímélni akarja a gyereket, mert az elsírta magát, lehet, hogy csak egy közepes versenyzőt

tud nevelni belőle, aki persze lehet, hogy boldogabb emberre válik annál, mint aki olimpiai bajnok lesz. De soha nem fogja elérni azt a célt, amiért edzésre jár. Ha az ember kitűz maga elé egy célt, azért áldozatokat kell hozni. A bíróságon könnyörülhet meg azon, aki szabálytalankodik, mert akkor igazságtalan lesz a szabálytalankodó ellenfelével szemben. Játékosként pedig inkább sportszerű lehetsz, mint irgalmas – a versenyt meg kell nyerni, és az irgalom néha ellentétes ezzel. Persze fontos szabály, hogy az ellenfelet elég legyőzni, nem kell megsemmisíteni, a földre döngölni, megaláztatni. Nagy Tímea például visszafogottan ünnepelt a megnyert olimpiai döntője után, hogy ne fokozza a legyőzött ellenfél fájdalmát.

– Kommentátorként, riporterként hogyan viszonyulsz az irgalmassághoz?

– Riporterként sokkal inkább lehetek irgalmas, mint sportolóként. Előfordul például, hogy valaki egy vereséget követően nem szívesen nyilatkozik. Riporterként tudod, hogy neked az a dolgod, hogy megszólaltasd, és azt is tudod, hogy neki is az a dolga, hogy megszólaljon, hiszen ez hozzá tartozik a versenyhez, de látod, hogy nagyon rossz passzban van. Ilyenkor lehetsz irgalmas, és mondhatod azt, hogy „pihenj le, zuhanyozz le, öltözz át, és utána megcsináljuk az interjút.” Az sem mindegy, hogy hogyan teszed fel a kérdést, hogy nem „vágod bele a kést”, nem kéred számon. Imre Gézával például irgalmasnak kellett lenni, amikor elvesztette az olimpiai döntőt, hiszen tudtuk, és ő is tudta, hogy mekkora lehetőséget szalasztott el. Miközben jó, ha a te mikrofonod előtt nyílik meg valaki, ha őszintén elmondja az érzelmeit, riporterként nem tehetsz rá még egy lapáttal a másik szenvedésére. Lehet nagyon mély beszélgetést készíteni úgy is, hogy az ember nem kegyetlen. A sportoló ugyanúgy ember, ezt figyelembe kell venni.

– Mit jelent számodra a sport mint eszme?

– A sport kialakíthat egyfajta napirendet, megtanít a lemondásra, a küzdelemre, átlépni a saját határainkat. Általa szembesülhetünk azzal, mit bírunk és mit nem, és sokszor rájöhethetünk arra, hogy sokkal többet elviselünk, mint amit korábban gondoltunk. Nem utolsó sorban közösségi élményt ad. Azért szerettem meg a sportot, mert olyan versenyt biztosít, amelyben mindenki azonos feltételekkel indul. Jó, ha ez a nagy versenyeken is megvalósul.

Fotó: Bókay László

Várkonyi Borbála/Magyar Kurír

Füle Lajos:

Ha csendben lennél

Ha csendben lennél, lenne rá okod,
tán felfigyelnél, mint a pásztorok.
Ők hallottak és láttak, mert lehet
az éjszakában angyaléneket hallani, csak a lélek csendje kell
hozzá, mikor nem ember énekel,
mikor felülről jön az üzenet,

mikor VALAKI nyitja füledet,
s az Ég, a Föld, a Lélek s az anyag
beszélni kezd mind,
vagy visszhangot ad.
Ha csendben lennél, szinte hallanád
a molekulák termikus zaját,
sőt hallanál - a földi zaj helyett -
égi Igét és angyaléneket,
szívig elérőt és csodálatost,
s véget nem érő ünnep jönne most!

Rónay György:

A szamár meg az ökör

Angol kisváros, a középkor végén. Hosszú évtizedek óta minden karácsonyestén előadták csűrjében Jézus születésének misztériumjátékát, egy réges-régen halott, ismeretlen költő művét. Egy erre a célra alakult konfraternitás. A hentes, a kovács, a kötélverő... egyszerű, jámbor polgárok, akik erre az estére átváltoztak ajándékvivő pásztorokká, Jézus-örző Szent Józseffé, vagy – magukra húzva a régi misztériumok nehéz jelmezeit – jászol előtt térdeplő, Isten fiát melengető alázatos ökörre és szamárrá.

De ezen a karácsonyon elmarad az előadás. A színészeknek nincs kinek játszaniuk; a jéghideg csűr üresen tátong. A színjátékszók tiszta hiténél erősebbnek bizonyult a rágalom, a botrányozás, a bűn és az emberi gyöngeség. Amikor Goodlack, a városka kevély kocsmárosa magával viszi a lányt, akinek a Szűzanya szerepét kellett volna játszania, s amikor sorra elszélednek a színészek is: úgy látszik, mindennek vége. Mindennek: a középkornak, a gyermeki hitnek, a misztériumjátékok korának és lelkének. Csak ketten maradnak a színen – André Obey nagy sikert ért darabjában, az Éjféle harangszóban: – Bradshaw, a robusztus kovács, a misztériumtársulat vezetője, és a lelkes kis Greene, az egyik a Jászol ökrének, a másik a Jászol szamarának jelmezében. S akkor, a magány hideg csöndjében megszólal, mintegy magához beszélve, Bradshaw, az „ökör”:

– 1405 óta most történik meg először, hogy nem adják elő a városban karácsony estéjén Jézus születését. Kilenccvennégy esztendőn át játszották a misztériumot, apáról fiúra, kézzel kézre hagyományozva, és most vége... Elszakadt a szál. Kilenccvennégy év: elszáll, eltűnik... Tudod, mi döbbsen meg a legjobban? Az, hogy az emberek nem is érzik, mikor szakad meg a szál. Föl kellene ordítaniuk... de nem, élnek tovább a világukat, mintha mi sem történt volna, közönyösen, könnyelműen, hűtlenül... Eh, tán jobb is így. Milyen hideg van itt! Indulunk haza? Gyerünk, Greene!...

De a fiú nem mozdul. Azt mondja:

– Bradshaw úr... Nem szakadt meg a szál.

– Nem?

– Nem. Még nem. Mi még itt vagyunk.

Ők ketten: ők még tartják a szálát. S ha nincs is nézőjük, ha nincs is társuk, eljátsszák a szerepüket. A hallgatóságukat. A jászol ökre meg a jászol szamara. A szeretet szerepét. Ahogy a kis Greene mondja:

– Ha az ember nagyon-nagyon szeret, nem tudja kimondani, nincsen rá szó... Sosem tudjuk igazán kimondani a szívünk szeretetét... hát csak hallgatunk.

– Igen, Greene. De hát mit szeretünk?

– Szeretünk... mindent, ami van, ami volt, ami lesz, a nagyot és a kicsit, a jót és a rosszat, a vidámat és a szomorút, mindent... az életet.

– Hát persze! Ó Greene, hiszen ez csodálatos! A szál nem fog megszakadni!

– Csak hallgatunk.

– És lehelünk.

– Lehelünk... és tavasz támad a dermedt istállóban. Lehelünk és ez élet a csodálatos Gyermekek. Húsvét, tél közepén. A jövő a halálban... Boldog karácsonyt, szamaracská!

– Boldog karácsonyt, ökör bátya!

– Csak leheljünk, Greene, leheljünk.

– Lehelek, ahogy csak tőlem telik...

S ott térdelnek a jászol mellett, a Szamár és az Ökör, és melengetik a kicsi Jézust. Közben lassan lemegy a függöny.

Mert nem az a fontos, hogy mit csinál a másik, a harmadik, a többi. Az a fontos, hogy én mit csinállok. Én, a Pásztor, vagy az Ökör, vagy a Szamár. Hogy én, a Pásztor, tereljem a nyájam s odavigyem a Jászolhoz a magam semmi kis ajándékát. S én, az Ökör, én, a Szamár, leheljem a lelkem melegét, ahogy csak tudom, minden erőmből, hogy a Kisjézus ne fázzék. Ennyi az én részem a Száלבól.

A többi az Úristen dolga.

Forrás:

Új Ember, 1959. november 22.

Szapannos Márta Mária:

Karácsony éjjelén

Meg-nyílt az Ég!
Pehelyspórákban hullt a szeretet-fény,
Millió lámpa gyúlt
A sötétség titkos éjjelén.

Testet öltött s emberré lett
Az üdvöt sugárzó isteni lény,
S fehér gyolcsokban piheg, mint halvány
Rózsaszírom: a Szűz kebelén.

S gyúlt millió lámpatűz a sötétség éjjelén
S a föld minden zugába betört a lámpa-fény.
Úgy lángol azóta s patakzik szerte-szét
Hogy kétezer év sem olthatta el forró szív-tüzét.

E forró lávafényből
Harangot öntött a szeretet,
E harang zúgástól megittasult a föld,
A szikla megrepedt,

S meg-megkondul ember szívednek
Elrejtett zugában, halkan, csendesen,
S így szálldogál Karácsony éjjelén
A béke, s megszentelt szeretet.

Ürögdi Ferenc: Minden advent

**Minden advent kegyelem:
vétkem jóvátehetem.**

**Minden advent vigalom:
Isten Úr a viharon!**

**Minden advent érkezés:
átölel egy drága kéz!**

**Minden advent alkalom:
győzhetsz saját magadon!**

**Minden advent ítélet:
így kellene - s így élek!**

**Minden advent remegés:
Isten felé epedés!**

**Minden advent ima is:
Uram, fogadj be ma is!**

Adventi legenda

A művésztől sokat tanulhatunk akkor is, ha ők maguk személy szerint nem illeszkednek be abba a hittani rendszerbe, amit mi örömmel hiszünk és vallunk. Németh Lászlónak például sajátosan egyéni „üdvтана” van (hosszú tanulmányokat írtak róla), de ugyanígy Tolsztojnak is, vagy Thomas Mann-nak, meg a többieknek. Gazdagabbá, tágasabbá teszik a hit-életünket a művészek szíven és szaván át hozzánk érkező igazságok. Tanuljunk most valamit Dosztojevszkij egyik rövid írásából.

Élt egyszer egy nagyon gonosz öregasszony. Csak magának élt, önző volt, könyörtelen volt. Amikor meghalt, az ördögök örömmel vitték a pokol mélységes mélyére. De ennek az öregasszonynak is volt őrangyala és ez nagyon szomorú volt, amikor látta a rábizott lélek gyötrődését a pokolban. Átgondolta az asszony egész életét, keresett valami enyhítő körülményt, valami jó cselekedetet, amivel odaállhatna Isten elé és irgalmat kérhetne számára. És talált valamit: egyszer régen, amikor a kertjében volt, elment a kerítés mellett egy éhes öreg koldus és kért tőle valami ennivalót. Akkor kihúzott a földből egy szál fiatal hagymát és odaadta a koldusnak. Semmi másra nem hivatkozhatott az angyal, de ezzel a „jócselekedettel” odaállt Isten elé és ezért kegyelmet kért az elkárhozott léleknek. Isten ezt mondta neki: jól van, menj le érte a pokolba. Te fogjad a hagyma szárát, ő pedig kapaszkodjon bele a hagyma gumójába. Ha nem szakad el a hagyma szára, kijöhet a kárhozatból. Az őrangyal boldogan szállt le a mélységbe. Hamar megtalálta az öregasszony lelkét és az Isten rendelkezése szerint húzta-húzta kifelé a poklóból. Meglátták azonban a többiek is, hogy mi történik és aki csak tehet, görcsösen belekapaszkodott az asszony lelkébe: segíts ki, vigyél ki minket is erről a gyötrelmes helyről. De ő a pokolban is önző és gonosz maradt. Nem engedte, hogy mások is kiszabaduljanak vele együtt. Elkezdte lerázni, lerugdosni magáról a többieket. (Pedig a hagyma szára bírta volna az egész lélekfűrtöt!) Amikor az utolsó kapaszkodó lelket is sikerült lerázni magáról, *akkor* szakadt el a hagyma szára és akkor ő is visszahullott a pokolba.

Lehet dogmatikai ellenvetéseket felhozni e „gyermekded” történettel szemben. Ám többet ér, ha megkeressük és megtaláljuk benne a mindenkor érvényes igazságot. Különösen most, ezekben az adventi hetekben érdemes erre a történetre emlékezni. Kihagyhatjuk belőle a poklot, meg az ördögöket és az őrangyalokat (ám bár még az sem egészen bizonyos, hogy helyesen cselekszünk, ha üres mesének tekintjük az egészet). Az igazság mindenképpen igazság marad: a könyörtelen önzés nem csupán odavisz a túlnani pokolba, hanem az már itt és most a pokol. Némelyeknek sikerül kiveredni azt, hogy „mindent nekem, csak én egyedül vagyok a fontos...”, de az ilyen látszatgyőzelmek mögött a végső árvaság pokoli kínja rejtőzik. És ugyanígy igaz a másik oldalon az, hogy már itt a földön az üdvösségből élünk át valamit, amikor ezt a leckét tanulgatjuk: nemcsak én, hanem te is, sőt először te és ti és ők és mindig csak veletek együtt én...

Az evangéliumokban nem találkozunk vele, de Pál apostol idéz egy Jézustól származó Igét: „...mert Ő mondta: nagyobb boldogság adni, mint kapni” (ApCsel 20,35). Ezekben a napokban, hetekben kiárad Isten szeretetének „napfénye” a „jókra és gonoszokra egyaránt”. Most könnyebb Jézusra nézve önfeledten adni, ajándékozni, most át lehet élni valami ízeletét az igazi boldogságból, valami kóstolót az üdvösségből.

Farkas József

Túrmezei Erzsébet:

Karácsonyi rímek

Ezüstöt ölt
a téli föld.
Havas kis út
a hegyre fut.
Karácsony int
felénk megint.
Keresi árva, elhagyott
a betlehemi csillagot.

Köd hamva hull,
és rajta túl,
mint zúzmarás,
fehér varázs,
erdők-mezők
az Érkezőt
jelentgetik ma ékesen.
Őt keresem! Őt keresem!

Már megjelent!
- zenél a csend.
Reményed Ő!
- zúg a fenyő.
Ilyen fehér!
- dalol a dér.
És szól az út, mit láb tapos:
Alázatos! Alázatos!

Lombja vesztett
ág didereg
a jegenyén:
Ilyen szegény!
Róla zenél
a szél, a szél,
zenélj te is, szegény szívem:
Eljött igen! Eljött igen!

ÖTLETPARÁDÉ ADVENT- RE EGY ANYUKÁTÓL

Egy-egy közös program (élő Betlehem, mézeskalács-sütés, karácsonyi vásárok, stb)

Kuponok (reggeli kakaó az ágyban felszolgálva, esti extra fennmaradás hétvégén, stb)

Egy csomag lego, vagy puzzle 24 felé szétszítva

Betlehem szétszítva 24 felé (a karácsony szereplői, melyekből Betlehem alakul december 24-re)

Minden napra egy mese, vagy idézet

Minden napra egy karácsonyi ének tanulása (esetleg felvétel készítése házilag, majd milyen jó lesz ez Szenteste, vagy ajándékba a nagymamának)

Apró ajándékok: radír, hajgumi, más apróság, ami-re úgylis mindig szükség van

Teaválogatás (feldobhatjuk üzenetekkel is, erre egy ötlet ITT)

Egy-egy közös játék

Kézműves játék (minden este készítünk egy karácsonyfadíszet)

Mindezek keveréke

Rorate mise – a katolikus templomokban korán reggel tartanak szentmisét. Mivel sok kisgyerek igazi koránkelő, érdemes ellátogatni velük is.

Angyalkázás – igazi családi móka, nálunk ezt várják legjobban! Minden este kihúztuk egymást, (mármint egy papíron egymás nevét) a küldetés pedig annyi, hogy a kihúzottunknak kell kedveskedni másnap. persze úgy, ahogyan az neki jó. Aztán este ki kell találni, ki kedveskedhetett nekünk. A cél nyilván az volt, ne derüljön ki egykönnyen! Rengeteg vicces történetünk van ezekből a napokból...

Gyertyagyújtás – az adventi koszorún mindig külön szertartás keretében gyújtjuk meg a gyertyát. Ez ég a vacsora alatt is.

Természetesen ide tartoznak a különböző jótékony-sági akciók, melyek közül leghíresebb talán a cipősdobozos. Ezekben érdemes részt venni, hiszen így a gyermekünk is megtapasztalhatja az ajándékozás örömeit.

Könyvajánló

„A megbocsátás nem érzélem, hanem az a döntés, hogy elfogadjuk a másik személyt annak ellenére, amit tett.” (Gary Chapman)

Közeleg a karácsony: a könyv mint ajándék mindig jó választás, sosem lehet vele melléfogni. Különösen fontos könyvet ajándékozni gyermekeinknek, unokáinknak, mert ma nem divat olvasni, és ennek – most már, sajnos, belátható – következményei lettek, lesznek a tanulmányi eredményben, iskolai teljesítményben (pontosabban ennek elmaradásában).

Itt egy remek könyv óvodás korú, kisiskolás korú gyermekek számára, de akár 5., 6. osztályosoknak is: a Tökéletes pajtás Gary Chapmantól.

A könyv az író-pszichológus szeretetnyelvvel foglalkozó könyvei sorába tartozik (érdekmes ezek között is böngészni: A bocsánatkérés nyelve, Az 5 szeretetnyelv – Egy-másra hangolva, Az 5 szeretetnyelv – Kamaszokra hangolva, Az 5 szeretetnyelv: Férfiaknak, Az 5 szeretetnyelv – az év minden napjára, stb.).

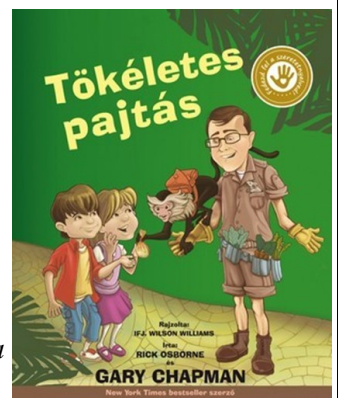
Sajnos az óvodákban, iskolákban tapasztaljuk, hogy a gyerekek a közösségben egyre inkább agresszívek, keményen és bántóan szólnak egymáshoz, kíméletlenül kikö-

zósítanak, a másik legkisebb hibáját, vétségét azonnal beaurulják felnagyítva, a saját hibájukat, vétségüket elhallgatják, tagadják, stb. A testi agresszió is egyre gyakoribb: konfliktus esetén azonnal rúgnak, löknek, taszigálnak. Ennek okait hosszan lehetne taglalni. Tompítani, helyes irányba terelni őket: ezt a célt szolgálja például a Tökéletes pajtás.

A könyv segít elfogadni a másik embert, gyermeket, segít megismerni az emberi sokféleséget a gyermekek szintjén, és segít abban is, hogy kapcsolatot tudjanak (tudjunk) létesíteni a másikkal: megtaláljuk hozzá a megfelelő utat, nyelvet. Mi magunk is épülhetünk belőle, miközben csemetéinknek meséljük a történetet.

A könyv végén pedig közösen elvégezhető (gyermeknek, felnőttnek egyaránt üzenetértékű) szeretetnyelvteszt található: megtudhatjuk belőle, hogy gyermekünk, unokánk vagy mi magunk milyen szeretetnyelvet beszélünk. De gyakorlati segítséget is ad akár gyermekünk számára, akár nekünk emberi kapcsolataink építéséhez, ápolásához.

Fiumei Éva

G y e r m e k o l d a l

Egy jó nap

Szombat reggel sokkal könnyebb volt korán felkelni, mint hétköznapokon. Persze nem mindegy, hogy iskolába készül az ember, vagy kirándulni. Én nagyon szeretem a viszonylag hosszú utazásokat, úgyhogy a több órás út oda és vissza számomra már önmagában is élmény volt. Merem állítani, hogy az utat jobban élveztem, mint a focit, bár ez leginkább annak köszönhető, hogy nem szeretek focizni. Így amíg a többiek játszottak, én csak fel-alá járkáltam. Egy meccsre azért beálltam, de az sem foci volt, hanem teremhoki.

A játék után meglátogattuk a szemináriumot, ahol bepillantást nyerhettünk a kispapok életébe. Nekem legjobban a kápolna tetszett, ami modern egyszerűsége ellenére is szép volt. Az egész épület egy nagyon szép természetes környezetben volt. Még mielőtt elhagytuk volna Veszprémet, sétáltunk egyet a várban, ahol csodálatos kilátás nyílt a városra és a Bakonyra. Itt készült az elmaradhatatlan csoportkép is.

A hazaúton megálltunk Balatonfüzfőn bobozni. Életemben először csináltam ilyet, úgyhogy eléggé izgultam. Felesleges volt a félelmem, bobozni egyszerűen fantasztikus élmény. Szerintem ez volt a legjobb az egész kirándulásban, háromszor is kipróbáltam. Valamivel hat óra előtt járhatott az idő, amikor elindultunk, és az "esti órákban" érkeztünk haza. Csodás nap volt, nagyon élveztem a kirándulást.

Iharosi Péter

Ady Endre Gimnázium

A CSALÁDFA

Mt 1,1-17

Ábrahám Izsák Jákob Júda
Szerach Hecrom Arám Aminadab
Nachson Salmon Boász Jobed
Izáj Dávid Salamon Rechabeám
Abija Aza Jozafát Joram Uzija
Jotam Acház Hiszkija Manassze
Amosz Jozija Jechonja Sealtiel
Zerubbábel Abihud Eljákim Acor
Cádok Achim Eliud Eleazár
Mattan Jákob József
JÉZUS

A kiemelt betűkből alkoss egy új mondatot! Egy név már meg is van: **Jézus**

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

Bibliai rejtvényzőzőn

HIÁNYZÓ BETŰK

Nem hívnak többé elhagyottnak, sem országodat magányosnak, hanem így neveznek: „én

A hiányzó szót a rejtvényben találod!

M	A		D	O	L	N	A
	G		Ö	N	G	Y	
G	Y		N	G	Y	I	
P	A		N	I	K	A	
	G		O	P	Á	R	
G	Y		R	G	Y	I	
T	E		É	Z	I	A	
Z	S		L	I	E	T	T
D	Z		E	N	N	I	
G	Y		M	Á	N	T	
A	N		Y	A	L	K	A
S	Z		R	É	N	A	
A	L		A	N	D	A	

IZ 62, 4

Maradj annak, aki vagy!

Fekete Zsuzsa riportja—átvétel a parokia.hu-ról

A szülőföld elhagyása gyászfolyamat és újrakezdés egyben – vallja Vályi-Nagy Ágnes. A bázeli református lelkipásztor harmincöt éve él Svájcban, de mint mondja, az idegenség érzése mindig megmarad.

1981-ben, 35 évvel ezelőtt költözött Magyarországról Svájcba, ott ment férjhez. A szocializmusban bizonyára sokan azt gondolták, hogy irigylésre méltó a helyzete, elhagyni a hazát mégsem lehetett könnyű.

Bűntudatot éreztem, amikor elköltöztem itthonról, mintha elhagytam vagy megcsaltam volna az embereket, akik itt maradtak. Még ha százféleképpen magyaráztam is, hogy miért történt, hiszen férjhez mentem: a felelősség érzése megmaradt.

Bántotta valaki – akár akaratlanul is – emiatt?

Legfeljebb félszavakkal. Nagyon rendesek velem az emberek, ez inkább csak egy mélyből előbukkanó érzés. Olyasmi, mint amikor meghal egy közeli hozzátartozója valakinek, és hiába mondják neki, hogy te mindent megtettél a szeretettedért, a mulasztás érzése mélyebb rétegekből fakad. Az ország elhagyása gyászfolyamat és újrakezdés egyben.

Amikor a Harkányi Szabadegyetemen beszélt életének erről a szakaszáról, úgy fogalmazott, hogy Svájcban elveszett az élet magától értetődöttsége, már csak azért is, mert nem az anyanyelvén kommunikál.

Gyakran előfordul, hogy akkor érti meg igazán az ember, mit jelent a haza, amikor elhagyja a szülőföldjét, és számos dolog nem evidens, ami addig az volt. Másként beszélnek az emberek, másként értik a szavát. Svájcban az tapasztaltam, hogy néha olyan dolgokon bántódnak meg, amit én fel sem vennék. Fontos dolgokban nem sokat mérlegelek és kimondom, amit gondolok, míg a svájciak vattába csomagolják a véleményüket. Másként fejezik ki magukat, mint mi. Aki máshonnan jön, ettől magányossá válik, mert nem tudja megtanulni az ottani kódrendszert: elveszíti a tájékozódóképességét. Előfordult, hogy azt gondoltam magamról, most már kiismerem magam, olyan diplomatikusan fogok érvelni, mint ők – de átláttak a szítán.

Nem divat Svájcban az egyenes beszéd?

Ebből a „nem egyenes” beszédből számos pozitívumot tanulhat, hiszen a karakán megfogalmazás néha arcucsapásként érhet, márpedig ki szereti, ha lemarházzák? A svájciakat arra tanítják, hogy először a másik ember pozitívumát hangsúlyozzák, és ezután jöhet a kritika. Nálunk, magyaroknál ez fordítva szokás: miután jól leszidtuk a másikat, elmondjuk, hogy nem is olyan vészes a helyzet, mert azért „tudsz te rendes is lenni”. A svájci megközelítés egyébként nem tesz rosszat a léleknek, mert azzal kezd, hogy „rendes vagy, csak vannak tulajdonságaid, amiket nehéz elviselni.”

Hány év múlva érezte, hogy már „odatartozik”?

Teljesen most sem tartozom oda, az idegenségből mindig megmarad valami. Akkor kezdtem otthonosan érezni magam, amikor megszülettek a gyerekeim.

Ezzel kialakult egy-fajta mikrohaza is?

Igen, mert a gyerekekkel magyarul beszéltem. Az édesapjuk nem magyar anyanyelvű, mi viszont hármasban csak magyarul beszélünk. A fiaim ezt úgy megszokták, hogy máig is csak magyarul kommunikálnak egymással, még svájci társaságban is. A magyar anyanyelvünk minden távolság ellenére összeköt bennünket.

Egy Svájcban élő volt osztálytársam mesélte, hogy hiába beszélnek magyarul a gyerekeikkel, kicsit furcsa lett a magyar szókinszük, mert nem ismerik az itthoni szlenget és új kifejezéseket, mivel csak a szülőktől hallanak magyar szót.

Ez nálunk is pontosan így volt. Nyelvszakos is vagyok, és eltökélt szándékom volt, hogy szép magyar nyelvre tanítom a gyerekeimet. Rengeteg mesét, szépirodalmat olvastam nekik; Benedek Elek, Fekete István, Gárdonyi Géza és még sorolhatnám, és ettől valami furcsa, archaikus magyar nyelvet beszéltek. Az ötéves fiam azt mondta nekem egyszer estefelé: „nézd, mami, most áldozik le a nap”. Egy ötéves gyerek ilyen egyébként nem mond, itthon néha ki is nevettek őket emiatt. A csúnya szavakat, káromkodásokat pedig egyáltalán nem ismerték, én pedig pironkodva magyaráztam nekik, hogy mi mit jelent.

A gyerekeinek nehezebb a dolguk azért, mert magyar anyanyelvűek? Ők is érzik még azt az idegenséget, amiről beszélt?

Ez a kérdés az elevenembe talált! Nem is olyan rég azt mondta az idősebbik fiam, hogy „mami, ti nem adatok nekünk hazát!” Az édesapjuk – aki már meghalt – kanadai volt, és ő is vágakozott a hazájába. Sokat mesélt nekik Kanadáról, én pedig Magyarországról, mindeközben Svájcban éltünk. A fiaimban emiatt nem alakult ki erős hazatudat. Itt is, ott is jól feltalálják magukat, de valahol nosztalgia él bennük egy olyan identitás iránt, amit bennem fedeztek fel. Azt hiszem, átörökítettem rájuk az idegenséget.

Ha megkérdezik tőlük, hogy hová valók, mit felelnek?

Svájciak, hiszen ott születtek, ott élnek a barátaik. Büszkék rá, és nem szégyenkeznek azon, hogy az édesanyjuk magyar. A kisebbik fiam bármilyen nyelven szólal meg, egy kicsit érződik rajta a magyar akcentus.

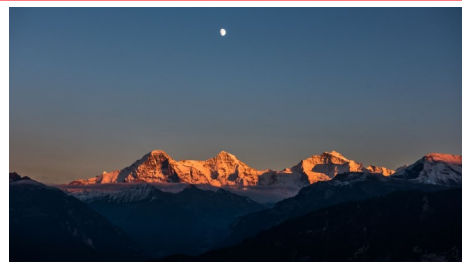
Azt mondta, hogy volt időszak, amikor mindkét országban idegennek érezte magát.

Igen, mert amikor hazajövök Magyarországra, néha azt érzem, hogy nem fogadnak el: már csak vendégnek látnak. Pedig amikor itt vagyok, még a színeim is megváltoznak...

Mit jelent ez a színváltozás?

Úgy mozgok, mint régen, úgy beszélek, ahogyan az ember otthon beszél: szabadabbnak érzem magam. Elvezem, hogy a buszmegállóban vagy a villamoson szóba elegyednek velem. Svájcban akár negyedórát is lehet állni a megállóban a zuhogó esőben, és senki sem szólal meg, de velem itt még sosem fordult elő hasonló. Itthon a nevemet sem kell betűzni, mert mindenki érti és le tudja írni. Ezek a látszólagos apróságok igen sokat jelentenek.

Folytatás a másik oldalon!

Felértékelődik a haza, vagy mást jelent, mintha itthon maradt volna?

Felértékelődik. Olyasmi ez, mint amikor a felnőtté válás küszöbén elköltözzünk otthonról. Korábban sokat vitatkoztunk, veszekedtünk a szüleinkkel, testvéreinkkel, de a távolsággal megváltozik a viszony. A szeretet megmarad, és minden letisztul. Valahogy így vagyok a hazával. Sokszor van honvágyam. Viszont

amikor hazajövök, pár nap múlva szívesen megyek vissza, mert a vágyak mások lesznek, amikor beteljesülnek. Jó idejőnni, de visszamenni is jó. Több mint harminc év után a hétköznapiakat ott alakítottam ki. Sok barátom lett Svájcban, kialakult egy kis kör, akkor is, ha köztük is külföldi maradok – de elfogadnak egy kicsit csodabogárnak. Bázelen egyébként sok külföldi él, sőt az ország kicsit több mint húsz százaléka máshonnan jött.

Úgy tudom, hogy tanít menekülteket is.

Igen. A menekültekkel való foglalkozás végigkísérte a 35 éve-met. Egy hónapra rá, hogy kikerültem, már németet tanítottam munkanélküli külföldieknek és menekülteknek. Átéltam több menekülthullámot Svájcban, jöttek vietnamiak, tamilok, kurdok, kínaiak. Az utolsó előtti nagy hullám a kilencvenes évek elején a volt Jugoszláviából érkezett. A menekültek minden alkalommal nagy ellenállásba ütköztek. A sötét bőrű tamilokat nagyon nehezen fogadták el az őslakosok, de ők minden munkát elfogadtak és hamar beilleszkedtek. Sokan ápolóként dolgoznak.

Mozgásban van a világ, Magyarországon is sokan fogják a tarisznójukat, és útnak indulnak. Harminc év tapasztalatával a háta mögött mit mondana nekik?

Nagyon sok sors alakul szerencsétlenül, mert amikor külföldre kerülnek, nem találják meg, amit keresnek. Itthon nem merik ezt bevallani, mert félnek attól, hogy rájuk sütik a bélyeget: mindenhol kudarcot vallanak. Ezért inkább csinálják tovább a dolgukat, mintha minden rendben lenne. Néha meg kell tenni a másik lépést, és vissza kell jönni, ha nem jó kint. Kint átalakulhat az értékrend is, mert előfordul, hogy valaki azt gondolta, az anyagiak, a jobb megélhetés miatt kell külföldre menni, az idegen országban pedig rájön, hogy nem több pénzre, hanem valami egészen másra lett volna szüksége otthon. Sok megtört sor-sú embert lelkigondozok, akik nem mernek vagy már nem is tudnak hazajönni. Vannak azonban, akik megtalálják a számításukat, jó egyetemeken tanulnak és beilleszkednek.

Sokszor mondják, hogy a magyarság nem a külsőségekben kell hogy megmutatkozzon, de bevallom, amikor külföldön éltem, kitűztem a kokárdát március 15-én. Nekem akkor nagyon fontos volt, hogy megmutassam mindenkinek: magyar vagyok. Hosszabb ideig külföldön élve meg kell mutatni, hogy honnan jöttünk, vagy inkább az asszimilálódás az út?

Nem vagyok híve az asszimilálódásnak. Sokan vannak, akik megpróbálnak svájciabban lenni a svájciaknál. Azt tartom, hogy maradj annak, aki vagy! Egyébként az elmúlt három évtizedben megfigyeltem, hogy mennyire megváltoztatta a mediterrán világ a svájciakat. Korábban nem voltak utcára nyíló kávéházak, nem üldögéltek az utcai padokon, és senkinek nem jutott volna eszébe a Rajnában fürdeni a város közepén. Ezt a nyitottságot a külföldiek hozták be Svájcba. Számomra ez az integráció szép példája: egymástól tanulunk, egymás hatására megváltozunk, kinyílunk.

Ha most visszamehetnénk az időben 1981-be, és újra dönthetne, hogy megy vagy marad, mit tenne?

Edith Piaffal szólva (Non, je ne regrette rien) nincsenek dolgok, amiket megbántam, mert a legnagyobb fájdalmak is építettek rajtam. Az, hogy fájt valami, nem biztos, hogy rosszat tett nekem. Mindig arra törekedtem, hogy lefordítsam a két világ számára, hogy mit gondol a másik. Szépirodalmat is fordítottam, szükség volt a munkámra az Európai Protestáns Szabadegyetemen és jelenleg a bázeli protestáns magyar gyülekezetben. A lelkesedés és a tanítás mellett a közvetítés is a hivatásommá vált. Ha nem lennének közvetítők, még több lenne a világon az előítélet.

Képek: Füle Tamás

Jézus nem fél, hogy megszürom

„Mert nem azért küldte az Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa.” (János evangéliuma 3. fejezet 17. vers)

Mit teszünk, ha megromlik az étel?

- Kidobjuk

Mit csinálunk, ha javíthatatlanul tönkremegy a porszívó?

- Veszünk egy másikat.

Mit teszünk, ha csalódunk az emberekben?

- Magukra hagyjuk őket.

Mit csinálunk, ha nem érezzük jól magunkat a gyülekezetben?

- Nem megyünk többet.

Mit teszünk, mikor nem jön azonnal válasz az imádságra?

- Abbahagyjuk az imádságot.

S mit tesz velünk az Isten, ha nem törődünk vele, ha nem szólunk hozzá, ha megszegjük parancsolatait, ha nap, mint nap megtagadjuk, ha percenként eláruljuk, ha újból és újból megfeszítjük?

Nem úgy bánik velünk, mint mi gondolnánk, nem töröl el, nem cserél el, nem kárhoztat, hanem kis herceg módjára gondoskodik rólunk:

“Szépek vagytok, de üresek. Nem lehet meghalni értetek. Persze egy akármilyen járókelő az én rózsámra is azt mondhatná, hogy ugyanolyan mint ti. Holott az az igazság, hogy ő egymaga többet ér mint ti valamennyien, mert ő az akit öntözgettem. Mert ő az, akire burát tettem. Mert ő az, akit szélfogó mögött óvtam. Mert róla öldöstem le a hernyókat (kivéve azt a 2-3-at, a lepkék miatt). Mert őt hallottam panaszkodni, sőt néha hallgatni is. Mert ő az én rózsám.” (Antoine de Saint-Exupéry: A kis herceg)

Uram! Köszönöm, hogy te nem a töviseimet nézed, amit feléd és mások felé meresztek. Te a lehetőséget látod bennem, azt amivé kezdedben lehetek.

Így segíts meglátni megtartó és megtisztító szereteted, mely megszeli a szürös szavaim, tetteim!

Az öröm útja V. rész

LOUIS ÉVELY kiváló könyvét sajnos egy hónap kihagyás után folytatjuk. Íme:

"Mikor aztán asztalnál ült velük, vette a kenyeret, áldást mondott, megtörte, és odaadta nekik. Szemük erre megnyílt, és megismerték Őt, de Ő eltűnt szemük elől. És akkor azt mondták egymásnak: Ugye lángolt a szívünk, amikor útközben szólt hozzánk, és az Írásokat magyarázta...?"

Hogy értsük ezt a szöveget? Jézus vajon megváltozott, és régi arcát vette fel?

De akkor nekik nem kellett volna megváltozniuk, maradhattak volna oktalanok és késedelmes szívűek a hitre, ha érzelmeikkel ismerték volna Őt fel! Ha Krisztus vált volna láthatóvá nekik, nem kellett volna Isten iránt érzékennyé, fogékonnyá válniuk. Ha a test és vér által ismerték volna Őt meg, maradhattak volna test és vér, tehát idegenek Isten Országától. Nem. Itt valami egészen más történt.

Amikor asztalnál ültek az ismeretlen vendéggel, akinek akkora hatalma volt szívük fölött, aki oly tekintéllyel beszélt az Írásokról, aki őket azzal a kedves türelmetlenséggel leszidta (amilyen azelőtt is gyakran leszidta őket Jézus) - akkor valaki közöttük fölkelt - mint ahogy mi látjuk minden misén - valaki odaállt közéjük, és látták, amint az idegen áldást mond, és megtöri a kenyeret a Mester és az Atya tekintetével. Akkor az érzés túlszordult elámult lelkükben. Úgy érezték, olyasmi történik, ami már egyszer megtörtént, hogy ez most történik, ugyanakkor a múltban is megtörtént. Kétségbeesetten igyekeztek visszaemlékezni. És amikor hirtelen rájöttek, akkor szemüknek láthatatlanná lett. Mihelyt meg tudják fogni amit éreznek, a jelenés elenyészik, hiszen csak eszköze, szentsége, látható jele volt az Ő jelenlétének szívükben-lelkükben.

Ők nem voltak kivételezettebbek, mint mi ma reggel a misén. Csak hitükkel ismerték Őt meg. Szentségében ismerték Őt meg, a kenyér osztásának szerető gesztusában. Az önmaguk odaadásában ismerték föl, amit sikerült Neki belőlük kicsiholnia. Arra vitte őket rá, hogy először meghívják, testvérként kezeljék, azután becsülettel tiszteljék, higgyék, hogy bennük és közöttük valami szent és isteni van, ami éppen akkor tudatosult, amikor kezdtek benne megbízni.

Otthonunkban magunk is tapasztaljuk, munkánkban, életünkben, szeret-teinkben valami szent kezd mutatkozni, és oly mértékben fog növekedni, amilyen mértékben hiszünk és becsüljük.

Az emmauszi tanítványok hittek, mint mi. Newmann mondja: Az Úr nekik átment a látom-de-nem-ismerem rejtekéből az ismerem-de-nem-látom rejtekébe.

Értsük meg jól: ez elengedhetetlen volt. Isten részéről ez nem ingerkedés volt, hogy törekvésüket nehezebbé, "érdemszerűbbé" tegye: Istennek sohasem könnyű magát velünk megismertetni. Ne akarjuk, hogy Isten eltérjen saját magától. Villámot, mennydörgést, vihart várunk tőle? De ha az Isten így mutatná magát, akkor a világban csak két - amúgy is elterjedt - érzést táplálna ezzel: a félelmet és az érdeket. Ahhoz pedig Istennek igazán nem kell közbelépnie, hogy ezeket terjessze.

Isten csakis a szereteten keresztül akarja magát megismertetni. Isten a szívünkhöz szól. Csak akik így hallgatják Őt, azok ismerik igazán, azok becsülik benne azt, ami leginkább Ő: a szeretetét.

A kereszt lábánál ellenfelei, de még övéi közül is hányan próbálják gondolatban kísértetni: "Szállj le a keresztről! Ne maradj ott tehetetlenül, mozdulatlanul, hatástalanul! Szállj le győzedelmesen! Szállj le dicsőségesen! Szállj le rettenetesen! Mindenki rögtön hinne benned!" - Ezt mondták neki egész életében. Rokonai unszolták: "Nosza, menj Jerusálembe! Ha valaki az, akinek te mondd magad, mutatja magát!" - Mindig azt tanácsolták neki, hogy mutogassa magát, mutassa meg magát.

És mi nem ajánljuk neki szüntelen, hogy mutogassa magát? Meggyőzőbb megjelenéseket ajánlunk neki, mint amiket Ő választott! "Változtasd meg férjemet! Változtasd meg feleségemet! Változtasd meg gyerekeimet! Változtasd meg a munkámat! Változtasd meg törekény egészséget! Változtasd meg környezetemet!"

De Krisztus azt válaszolja nekünk: "Ilyen módon sohasem fogsz engem fölismerni! Nem akarnál te magad megváltozni, hogy megláthass? Ha hajlandó volnál rám hallgatni és megváltozni, hamarosan fölismernél engem otthonodban, munkádban, szomszédaidban. Gondolod, hogy nekem kell megváltoznom, nem pedig neked?" - kérdi Jézus.

Ha az emmauszi tanítványok eszükkel ismerték volna fel Jézust, nem kellett volna fogékonnyá válniuk Isten benyomásai iránt, Isten beszüremkedése iránt. Maradhattak volna oktalanok és késedelmesek a hívésre. Szerencsére engedték magukat megdolgozni, átalakítani, míg Ő kilométereken keresztül lelkigyakorlatot tartott nekik.

De az emmauszi tanítványok nem voltak kevésbé kivételek, mint mi. A mi két szentségünkben ismerték Őt meg: az élő Ige és a kenyértörés szentségében. Majdnem minden megjelenést evés kísér. Az apostolok megtanulták, hogy Krisztust a misén ismerjék meg. És amint tudjátok, ez a megjelenés is küldetéssel végződött. Ite, missa est! Még abban az órában fölkerekedtek, és elmentek a többiekhez, hogy elvigyék nekik örömeiket és hitüket.

Mint Mária Magdolna, ők is belesodródtak a misztikából az apostolkodásba, a közösségi életbe. Átmentek a Fejtől a tagokhoz. Nem maradtak ott hálaadásra. Az Eucharisztikus testtől a misztikus testhez mentek. Az Egyházhoz.

"Még ugyanabban az órában visszatértek Jerusálembe. Együtt találták a tizenegyet és társaikat. Azok azzal fogadták őket: Valóban! Az Úr föltámadt, és megjelent Péternek! Ők pedig elmondták, mi történt velük az úton, és hogyan ismerték fel Őt a kenyértörésnél."

Az volt az örömük, hogy megértessék az Egyházzal, hogy Jézus jelenléte nem valami futó megjelenés, egyéni szerencse, rendkívüli találkozás volt. Eucharisztikus tapasztalataik bizonyították, hogy az minden hívőnek joga, örökre nekünk adott hatalom. Valahányszor akarják, összeülhetnek testvériesen, és celebrálhatják az Eucharisziát, jelenvalóvá tehetik Őt a kenyértörésben. Krisztus orvosságot hagyott rájuk a szomorúság ellen, boldogságot a szegénységükben, buzgóságuknak kielégülést.

Semmijük sem hiányzott többé ezen a világon, amióta elfogadták, hogy szemükkel nem láthatják Őt, mióta elfogadták, hogy felismerjék Őt jelenlétének "más formájában" (Mk 16, 12).

Folytatjuk.

Értetem

(írója ismeretlen)

Érttem hagyta el Jézus a Mennyei trónusát,
 érttem lett ember Fiává is.
 Érttem született kicsiny gyermekként istállóban,
 érttem lett hazátlan, szegény és félreismeret.
 Érttem járt-kelt áldást árasztva a Szentföldön,
 érttem hívta el az apostolait.
 Érttem hullatott véres verejtéket a Gecsemáné –
 kertben,
 érttem fogadta el imádság közben a halált.
 Érttem viselt el gyalázkodást, tagadást, és gúnyo-
 lódást,
 érttem hordozta vérezve a töviskoronát.
 Érttem feszítették a keresztre,
 érttem szögezték át a kezét.
 Érttem lett átokká és Istentől elhagyottá,
 érttem szakadt meg a szíve, ki értheti meg ezt?

Érttem szállt alá a halottak birodalmába,
 érttem ujjongtak a Mennyben győzelmi éneket.

Érttem nyílt meg győzelmesen a sír ajtaja,
 érttem ment fel dicsőségesen a Mennybe,
 érttem nyert hatalmat, uralmat, és koronát.
 Érttem áll könyörögve Isten trónusa előtt,
 érttem tartja készen a Mennyben a lakhelyemet.
 Érttem jön majd el dicsőségesen erre a Földre,
 hogy én Mennyei polgár lehessenek, Óáltala.

video-ajánló

Elviszlek magammal

Pál Feri atya kezdeti útkereséséről, Istenre találásáról és hivatásáról oszt meg érdekes történeteket, gondolatokat a nézővel.
<http://www.keresztenyelet.hu/video/5194/>

„A néni gazdag?”

Ott toporogtak a szélfogó ajtajában - két gyerek rongyos, kinőtt kabátban.

- Néné kérem, nincs fölösleges újságpapírja?

Nem értem rá, már a nyelvemen volt, hogy nincs. . . míg le nem néztem a lábukra. Vékony talpú cipőjüket átáztatta a havas eső.

- Gyertek be, kaptok egy csésze forró kakaót.

Több szó nem esett köztünk. Átázott lábbelijük foltot hagyott a kőpadlón. Kakaóval és vajás-lekváros pirítóssal vendégeltem meg őket, hogy kicsit átmelegedjenek, hisz majd megvette őket az isten hidege. Aztán igyekeztem vissza a konyhába, háziasszonyi teendőimhez. . .

Hirtelen feltűnt a nagy csönd az utcai szobában. Bekukkantottam. A kislány az üres csészét forgatta. A kisfiú bátortalanul kérdezte :

- A néni. . . . gazdag?

- Hogy én gazdag? Ugyan, dehogy! - néztem le kitaposott papucsomra.

A kislány óvatosan helyére tette a csészét.

- A csészek összeillenek a csészealjjal - állapította meg, s koravén hangjából időtlen, étellel nem csillapítható éhség csendült ki.

Azután távoztak, újságcsoportjait szélvédő pajzsként tartva maguk elé. Meg sem köszönték a szíveslátást, bár nem is hiányoltam. Többet kaptam ennél. Olcsó kék keménycserép csészéket és csészealjakat. De egymáshoz illőket. Megszurkáltam a krumplit, megkevertem a mártást. Burgonya és barnamártás, fődém a fejem felett, férj jól fizető, biztos állással - ezek is mind szépen összeillenek.

Visszatoltam a székeket a tűz mellől a helyükre, rendet raktam a nappaliban. A sáros kis lábnyomok még mindig nedvesen csillogtak a kövön. Nem bántam.

Legszívesebben otthagytam volna őket örök emlékeztetőül, hátha elfelejtem, milyen gazdag is vagyok.

-ismeretlen szerző-

Harsányi Lajos:

Az égből színméz

Az égből színméz csörgedez, a légből illat lengedez
 Mozdul az ég, áll a csillag, ég kapui már kinyílnak.
 Messiásunk születik ma.

Ó pásztorok, figyeljete! Új dalt dalol angyalsereg:
 Dicsőség a nagy Istennek! Békesség a jó embernek!
 Messiásunk születik ma.

Felserkennek a pásztorok, a szívük hangosan dobog.
 Viszik nyájuk kis bárányát, jámbor szívük színaranyát,
 Kisded öröme.

Én is sietve elmegyek és elviszem a szívemet.
 Aranyalma kis Jézusnak, néki adom ajándéknak.
 Legyen övé mindörökre!

Tudtad, hogy...?

...csukott szemmel lehet látni 6000 csillagot.
az egyik olasz csillagvizsgálóban létezik egy olyan távcső,
amelyet negyvenezer munkaóra alatt készítettek el. De
érdemes volt, mert ez a távcső olyan élesen mutat min-
dent, hogy látni lehetne a Holdon egymásfelé közeledő
autó fényszóróját.

...a náci koncentrációs táborokban volt egy nagyon szigorú
törvény, amely megtiltotta a raboknak, hogy az örök
szemébe nézzenek. Aki megszegte ezt a törvényt, azon-
nal halálra ítélték. Miért volt ez a szigorú büntetés?
Azért, mert ha valaki egy másik szemébe néz, akkor a
tekintet beszél. Ezerszámra van neki mondanivalója:
„Látod én itt vagyok, olyan vagyok, mint te. Miért
bánsz velem így? Irgalmazz nekem! Ne semmisíts
meg!” Az örök sem látták soha-
sem a rabok szemét. Sőt, ezek a
rabok nem is léteztek. Már ha-
lottak voltak, még mielőtt kivé-
gezték volna őket.

Térjünk vissza Jézushoz!
Minél inkább visszatérünk a forráshoz,
a víz annál tisztább!

A tök vicsora

Amikor Ferenc pápa megérkezett Svédországba, épp a
halloween ünnepét ülték, a gyerekek csokit és cukorkát szereztek a
szokással épp most megismerkedő felnőttektől halottnak öltözve,
csontvázjelmezekben, a házak ablakában töklámpások vicsorogtak.

„A vallás visszaszorult a templomokba, az emberek szívébe,
magánügy lett, mint a kedvenc étel, a kedvenc focicsapat, amelyről
nem feltétlenül beszélünk. 2016-ra a kereszténység elveszítette döntési
jogkörét, nem érdekel senkit halhatatlan lelke, a hitelvek pedig a teo-
lógusok poros íróasztalára kerültek, hadd elmélkedjenek rajtuk. Nem
oszt, nem szoroz. Amikor Ferenc pápa megérkezett Svédországba, épp a
halloween ünnepét ülték, a gyerekek csokit és cukorkát szereztek a
szokással épp most megismerkedő felnőttektől halottnak öltözve,
csontvázjelmezekben, a házak ablakában töklámpások vicsorogtak.
Ferenc pápa miséjét Malmöben 15 ezer ember hallgatta végig. Az FF
Malmö stadionjában átlagosan ennyien vannak a meccseken, persze ha
a Mjallby jön, akkor többen érdeklődnek az égszínkékek iránt.

A katolikus egyház fő értelemszerűen nem hitelvekről beszélt
Lund katedrálisában Munib Younannal, a lutheránus egyházakat tö-
mörítő szövetség első emberével, hiszen az a szétszakítottság ott ma-
rad, azon vitázni egyelőre értelmetlen. Ha elismerik a keresztények az
egymás ellen elkövetett fél évezredes bűnöket, a meg nem értést, a
politikai köntösbe öltöztetett vallásháborúkat, a rengeteg pénzt, amely
gazdát cserélt, mert a szívében istentagadó király a bíborpalástból fe-
ketébe öltözött, majd vissza, akkor máshogy fog csillogni a katolikus
egyház a lutheránusok szemében, és viszont is. Akkor az ökumenikus
mozgalomnak lesz egy fontos megállója, egy mérföldkő, amelyet be-
lehet írni a történelemkönyvekbe, hogy igen, volt kiegyezés, óvatos
szavakkal, semmit se tagadva, semmit se elismerve, de mégis volt. Ez
a történészhanglatokat nagyon fogja
érdekelni száz év múlva, ez lesz az a
kérdés, amelyet senki se akar majd
húzni, mert egyikük se látott belülről
templomot, de mindegyikük kiskorától
kezdve ünnepelte a halloweent.”

Sitkei Levente
Magyar Idők

Önmagam határán

Ott van Ő,
ahol a reménységem szertefoszlik,
Ott van Ő,
ahol erőim elfogynak,
Ott van Ő,
ahol az értelmem már nem lát kiutat,
Ott van Ő,
ahol az egóm meghal.
Ott van Ő,
ahol a halál őrzi a küszöböt,
Ott van Ő,
ahol életem csupasz végösszege
az Irgalom mérlegén megmérettetik,
Ott van Ő,
és Ő veszi föl a pislákoló lángot, amely vagyok,
az örök öröm világosságában.

Cornelia von Putnocky

Urunk, Jézus Krisztus, teremts bennünk csen-
det, hogy az adventi időben Rád, a Te szavad-
ra, útmutatásodra, szeretetedre figyelhessünk.
Teremts bennünk csendet, hogy lelkünk mé-
lyén meghalljuk bűnbánatra hívó szavadat!
Teremts bennünk csendet, hogy meghalljuk az
adventi örömhírt: emberként fogsz megszület-
ni.

Teremts bennünk csendet!

A hit ajándékát elfogadó csendet.

A Te titkaidat elfogadó csendet.

A Te szeretetedet elfogadó csendet.

A Megváltó érkezését váró csendet.

A lélek mélyén megszülető öröm csendjét.

Hiszek, Uram, erősítsd bennem, bennünk a
hitet!

Amen.

A legerősebb dolog

Tíz erős dolog van a világon.

A vas erős, de a tűz megolvasztja.

A tűz erős, de a víz eloltja.

A víz erős, de a felhők felszippanthják.

A felhők erősek, de a szél elsöpri őket.

A szél erős, de a hegyek feltartóztatják.

A hegyek erősek, de az ember uralkodik raj-
tuk.

Az ember erős, de a félelem összetöri.

A félelem erős, de az álom legyőzi.

Az álom erős, de a halál végez vele.

A halál erős, de a szeretet legyőzi.

A szeretet örökké megmarad!

A Talmudból

Mit kezdhettek az életemmel?

Főiskolai előadások és hosszú értekezletek végén gyakran hangzik el a kérdés: "Van valakinek kérdése?" Akkor, amikor a hallgatóságot már úgyszólván elárasztották információval, és különben sincs több idő. Ilyenkor az embernek biztosan lenne egy-két kérdése. Például: "Mehetünk már végre?" vagy "Mi a fenére volt jó ez az egész értekeztetés?" vagy "Hol lehet itt inni valamit?" A gesztus célja gondolom az, hogy az előadó jelezze vele, mennyire nyitott, de ha valóban felteszel egy kérdést, az előadó is, a közönség is gyilkos tekintettel néz rád. Az előadó pedig válaszol rá. Azzal, hogy nagyszót elismétli azt, amit egyszer már elmondott.

De ha maradt még egy kis idő, és egy kis csend támad a felszólítás után, általában fel szoktam tenni a kérdést: "Mi az életem értelme?" Az ember sohasem tudhatja, hátha valaki tudja rá a választ, és nagyon bánnám, ha lemaradnék róla, csak mert túl nagy a társadalmi gátlásom ahhoz, hogy én tegyem fel a kérdést. Amikor viszont felteszem, rendszerint abszurd húzásnak tekintik – az emberek nevetnek, bólogatnak, összepakolják a cuccaikat, és az értekeztetés ezzel a nevetségesség megjegyzéssel véget is ér. Egyszer, egyetlenegyszer történt meg csak az, hogy feltettem a kérdést, és komoly választ kaptam rá. Olyat, mely máig emlékeztet számomra.

Mindenekelőtt el kell mondanom, hol történt, mert maga a színhely is különös jelentőséggel bír. Görögországban vagyunk. Egy Gonia nevezetű falu közelében, Kréta szigetének egyik sziklás öblében áll egy görög ortodox rendház. Mellette, a rendház által adományozott telken működik egy intézet, amelyet az emberek közötti megértésnek és megbékélésnek, különösen pedig a németek és a krétiak egymáshoz való újbóli közeledésének szenteltek.

Valószínűtlen feladat, tekintve a háborús idők emlékét. A helyszín azért lényeges, mert az épület a malemi kis tábori repülőtérre néz, ahonnan a náci ejtőernyősök megszállták Krétát, és ahol a parasztok konyhakéseket és kaszákat forgatva megtámadták őket. A megtorlás rettenetes volt. Egész falvak lakosságát állították sorba és lőtték agyon, amiért megtámadták Hitler elit alakulatait.

Magasan az intézet fölött temető van, benne egyetlen kereszt, amely a kréti partizánok tömegsírját jelöli. Az öböl túloldalán pedig, egy másik hegyen van a náci ejtőernyősök katonai temetője. Az emlékműveket úgy helyezték el, hogy mindenki lássa őket, és örökké emlékezzenek az eseményre. Végül is a krétiak

egyetlen fegyvere a gyűlölet maradt, és sokan megesküdtek, hogy ezt a fegyvert soha nem fogják letenni. Soha többé.

A történelem eme veszélyterhes díszletei között, ezen a helyen, ahol a gyűlölet sziklája vastag és kemény, törekény paradoxon egy olyan intézet léte, amelyet a háború ejtette sebek begyógyítására hoztak létre. Hogy került ez ide? A válasz egy férfi neve. Alexander Papaderoszé. Filozófusdoktor, tanár, politikus, athéni lakos, de ennek a földnek a szülőtte. A háború végeztével arra a meggyőződésre jutott, hogy a németek és a krétiak sokat nyújthatnak egymásnak – sokat tanulhatnak egymástól. Hogy példát mutathatnak. Mert ha ők képesek egymásnak megbocsátani és alkotó kapcsolatot létrehozni, akkor minden nép képes rá.

Hogy rövidre fogjam a történetet, Papaderosznak sikerült. Az intézet valóra vált – eszmecsere terepe lett az iszonyat színhelyén -, és valóban alkotó együttműködés forrásává vált a két ország között. Már több könyvet is írtak azokról az álmokról, amelyek azáltal váltak valóra, amit az egyik nép a másiknak adott e helyen.

Mire én az egyik nyári ülésszakra az intézetbe érkeztem, Alexander Papaderos már élő legenda volt. Elég volt egy pillantást vetni rá: energia, fizikai erő, bátorság, intelligencia, szenvedély és lendület sugárzott belőle. Amikor pedig elbeszélgettem, vagy kezet rázott vele az ember, vagy jelen volt, ahol beszélt, megtapasztalhatta kivételesen felvillanyozó emberségét. Kevés férfiú ér fel saját hírnevéhez, amikor közelebbről megismeri az ember. Alexander Papaderos kivétel ez alól.

A görög kultúrával foglalkozó, és a Papaderos által Görögország minden vidékéről meghívott értelmiségiek és szakemberek vezette kéthetes szeminárium utolsó délelőtti ülése utolsó előadásán Papaderos felemelkedett a terem végében álló székről, előrement, ott megállt az egyik nyitott ablakon beömlő ragyogó görög napfényben, és kinézett. Mi pedig követtük a tekintetét az öblön át egészen a német temetőt jelző vaskeresztig. Azután megfordult. És előadta a rituális gesztust: - Van valakinek kérdése? Csend ült meg a termet. Ez a két hét egy

egész életre elegendő kérdést vetett fel, de pillanatnyilag csak a csend létezett.

Nincs kérdés? – Papaderos tekintete végigpásztázott a termen. Föltettem a kérdést.

Dr. Papaderos, mi az élet értelme?

A szokásos nevetés jött válaszul, mindenki indulásra készen mocorgott. Papaderos kezével csendet intett, és hosszasan rám nézett, szemével azt firatva, komolyan kérdeztem-e. A szemből pedig azt olvasta ki, hogy igen.

Rögtön válaszolok a kérdésére. Nadrágzsebéből elővette tárcáját, egy darabig egy bőr pénztárcában kotorászott, aztán kihalszott egy apró, kerek tükröt, nagyjából akkorát, mint egy negyeddolláros. És a következőket mondta:

Kisgyermekkoromban, a háború alatt nagyon szegények voltunk, egy eldugott faluban éltünk. Egy nap az úton találtam egy darabokra tört tükröt. Egy német motorbiciklit lőttek ki azon a helyen. – Megpróbáltam összeszedni a tökrösszes darabját, hogy összerakjam, de lehetetlen volt, így csak a legnagyobb darabot tartottam meg. Ezt itt ni.

Aztán egy kövön kör alakúra csiszoltam. Játszani kezdtem vele, mint valami játékszerrel, és elbűvölt az, hogy olyan sötét helyekre tükrözhetem vele a fényt, ahova a nap sohasem süttött be – mély lyukakba, repedésekbe és sötét beugrásokba. Sportot űztem abból, hogy fényt bocsássak a legeldugottabb helyekre is.

Megtartottam a tükröcskét, és ifjúkorom üres pillanataiban elővettem. És újra elfogadtam a játék nyújtotta kihívását. Amikor férfivá értem, rájöttem, hogy ez nem egyszerűen gyermekjáték, hanem annak a metaforája, hogy mit is kezdhettek az életemmel. Rájöttem, hogy nem én magam vagyok a fény, még csak nem is a fényforrás.

De a fény – az igazság, a megértés, a tudás – létezik, és sok sötét helyen csak akkor fog fényleni, ha én odatükrözöm. Csak egy szilánkjára vagyok annak a tükörnek, amelynek teljes alakját és formáját nem ismerem. Ennek ellenére azzal, ami a rendelkezésemre áll, fényt tükrözhetek a világ sötét zugaiba – az emberek szívében lévő fekete foltokra -, és némely emberekben bizonyos dolgokat megváltoztathatok. Ez az, amire én töreksem. Ez az én életem értelme.

Aztán fogta a tükröcskét, óvatosan tartva befogta az ablakon beáramló nappali fény sugarait, és az arcomra, meg a padon összekulcsolt kezemre irányította.

Sokat elfelejtettem már abból, amit azon a nyáron a görög kultúráról tanultam. De emlékezetem tárcájában még ma is ott hordok egy kicsiny kerek tükröt.

Forrás: Internet

Kollár Magdolna:

Isten színe előtt édesanyaként

Öröm

Az áldott állapot a legtöbb nőt boldogsággal tölti el. Bár sokszor megtörténik, hogy a gyermek hivatlanul érkezik, ilyenkor külön küzdelmet jelent a nem várt gyermek elfogadása és befogadása. És az is igaz, hogy a másállapot sok kellemetlenséggel, esetleg szenvedéssel járhat. A nő lélek azonban alapvetően az anyaságra irányul. A felnőtté váló lányban fölébrednek és fokozatosan megerősödnek azok a vágyak, amelyek a család és a gyermek felé vonzzák. Mikor később házasságra lép – ha pillanatnyi vágnak vagy érdeknél engedve el is odázza ezt a kérdést –, szeretne anya lenni. Ég benne a szomjúság, amely akkor apad el, ha gyermekkel lesz teljes a család. Ha mindez nem adatik meg valakinek, akkor sok küzdelmet jelent a számára, míg ezt a fájalmát elfogadja és földolgozza. A gyermek érkezésével azonban az anya úgy érzi: kiteljesedett. Teljesült egy álom, valami, amire vágyott kimondatlanul is. A nyugalatlanság után a célba érkezés érzése erősödik benne. Már nem kell többet keresni az élet értelmét.

„Magasztalja lelkem az Urat,
És ujjongjon szívem üdvözítő Istenemben.
Hiszen tekintetre méltatta alázatos szolgáló leányát:
Lám, ezentúl boldognak hirdet minden nemzedék.”
(LK 1,46-48)

Így tör föl a hálaima Szűz Mária szívéből. Igaza van a racionalis férfinak, ha azt mondja, mindez csupán kezdet és nem vég. De nem is az öröm árnyalt vagy szélsőséges megfogalmazása a fontos. Hanem az, hogy az anya lelke mélyéig átélheti: ajándékot kapott Istentől. Valamit, amit önmaga nem tudott megteremteni. Ajándékot, ami egyedi, személyre szóló. Egy gyermeket, egy másik embert. És általa új feladatot, értelmet és küldetést.

A megajándékozott ember örömről számol be a Biblia is. Káin születésekor Éva így lelkesedik: „Germeket kaptam Jahvétől” (Ter 4,1). Káin neve ezt az örömet fejezi ki. Sárát, Ábrahám feleségét hosszú várakozás után ajándékozza meg az Úr gyermekkel. Sára efölött érzett örömet tükrözi Izsák neve, melynek jelentése: Isten rám nevet, örömet szerez nekem (Ter 21,6).

A zsidó nép évezredes imádságai, a zsoltárok is hűen tükrözik ezt az élményt. A gyermek ajándék, áldás, Isten jóságának megjelenítője.

„Lám, a gyermekek az Úr ajándékai,
a test gyümölcse a jutalom.
Ahogy a nyíl a harcosok kezéből,
úgy sorakoznak a gyermekek az ifjú évekből.
Boldog ember, aki velük tölti meg tegét:
nem vall szégyent, ha az ellenséggel vitába száll a kapunál.”
(Zsolt 129,3-5)

A gyermek áldás, ajándék: szülei számára a beteljesülés forrása. A másállapot kilenc hónapjának különleges a hangulata. A hangulat kifejezést használom, mert nem az áldott állapot bölcs értelmére, a belőle fakadó boldogságra vagy akár nehézségeire gondolok.

A kismama titkot hordoz magában. Hús-vér testébe ivódott új életet. S bár rendületlenül végzi a dolgát, eljár dolgozni, vezeti a háztartást, ellátja és neveli gyermekeit, nem tud megszabadulni mindattól, amit magában hordoz. Nem az eszével gondol rá. Nem is az érzelmei fordítják minduntalan a baba felé. Hanem egy mélyről föltörő, elszakíthatatlan kapcsolat. Néha arra gondoltam: bárcsak Krisztust is ennyire magamban tudnám hordani. Ilyen természetességgel, ennyire kiszakíthatatlanul, mintegy belém ivódva.

Az anya időnként meg-megáll, befelé pillant. Hallgatózik, figyel. Jelzéseket vár: az élet jeleit. Áhítattal fordul a baba felé. Megsejti, hogy egy csoda részese lett. Mindez hasonlít az adventi várakozáshoz. Már minden az egyre közeledő ünnepet sejteti: a feldíszített városok, a csillogó kirakatok, a szépen kitakarított otthonok, a természet néma átalakulása, az emberek izgatott készülődése és a keresztények adventi elcsendesülése. Vajúdik a világ, a természet, és várakozik az asszony. Várja a születést, a változást: hogy kézzel fogható valósággá váljék a titok. Ez az áhítat arra hangolja az embert, hogy meglássa az ünnep mélyén a csodát, a karácsony mélyén a megváltást, a születés mélyén az isteni ajándékot. A karácsonyi esemény minden születés értelme, minden áldott állapot célba érkezése.

Így lesz a gyermek már születése előtt igazi ajándék: belső találkozás a titokkal.

A gyermekáldás nagy kegyelme, hogy általa a szülők Isten teremtő művének részeseivé válnak. Isten, a Mindenható Atya a világ kezdetekor teremtő akaratával hozta létre a minket körülvevő világot. A nap, a hold, a csillagok, a hegyek, a tengerek Isten teremtő terve szerint léteznek. A növények, az állatok Isten teremtő elképzelése alapján megújulnak és elenyésznek. Az ember azonban örökkévaló. Földi szemmel nézve ugyan ő is megszületik és meghal, de távozása nem a semmibe hullás. S ezen örökké tartó esemény kezdetekor, a fogantatásnál és a születésnél ott van a szülők közreműködése; „tud az Isten ezekből a kövekből is fiakat támasztani...” (Lk 3,8). Mégsem ezt a lehetőséget választja. Inkább a szülők „segítségét” fogadja el. Emberi erőt, emberi igyekezetet kér. A gyenge, esendő embert munkatársul hívja. Ezáltal is kiemeli őt az élőlények közül: szabad akaratából Isten társa lehet a világban.

„Isten, aki így szólt, >>Nem jó az embernek egyedül lennie<< (Ter 2,18), és aki >>kezdetben férfinak és nőnek teremtette az embert<< (Mt 19,4), különleges részt akarva adni neki a saját teremtő tevékenységéből, megáldotta a férfit és a nőt: >>Legyetek termékenyek, szaporodjatok<< (Ter 1,28).” (II.Vatikáni Zsinat; Gaudium et spes 50)

„Amikor azt állítjuk, hogy a házastársak szülőkként a teremtő Isten munkatársai egy új emberi lény fogantatásában, nem csupán a biológiai törvényekre utalunk; hangsúlyozni akarjuk, hogy az emberi atyaságban és anyaságban Isten más-ként van jelen, mint az összes többi nemzésben a föld színén. Ugyanis egyedül Istentől eredhet az a kép és hasonlóság, mely az emberi lény sajátja, miként a teremtésben történt. Az emberi nemzés a teremtés folytatása.” (II. János Pál pápa Levele a Családokhoz. Szent István Társulat, Bp., 1994.)

A gyermek ajándék: általa a szülők „a teremtő Isten munkatársai és mintegy tolmácsolói” (II.Vatikáni Zsinat; GS 50).

Ez a teremtés azonban nem ér véget a születéssel. Folytatódik a gyermek gondozásával és nevelésével. A született gyermek önálló személyiség, egyedi adottságokkal, szabad akarat. És ami még fontosabb: Istennek terve van vele, személyre szabott terve. A nevelés a gyermek megsegítése, hogy rátaláljon Istenre, hogy Isten tervét beteljesíthesse. A gyermeknek adott lehetőség, amelyre támaszkodva könnyebben tud majd teljes, Istennek tetsző életet élni.

A keresztény nevelés feladatait a II. Vatikáni Zsinat Gravissimum educationis momentum c. nyilatkozata fejt ki: „A keresztény nevelés nem áll meg... az emberi érettség eszményénél; még magasabb célkitűzése az, hogy a megkereszteltet fokozatosan megismerjék az üdvösség misztériumát, s így napról napra jobban tudatára ébredjenek a hit adományának; hogy megtanulják Istent – főleg a liturgikus cselekmények által – lélekben és igazságban imádni (Jn 4,23), és alakuljanak át valóban új emberré: tiszta igazságban és szentségben (Ef 4,22-24) éljenek; ily módon meglett emberré lesznek Krisztus teljességének mértéke szerint (Ef 4,13), és hozzájárulnak a misztikus test növekedéséhez.

Ezenkívül hivatásuk tudatában tegyenek mindig tanúságot a bennük élő reménységről (1 Pét 3,15), és fáradozzanak állandóan a világ kereszténnyé tételén, hogy ezáltal a természetes értékek a Krisztustól megváltott ember teljességébe beleilleszkedve az egész társadalom javát szolgálják” (2).

Isten évezredekén át fokozatosan nevelte szeretett zsidó népét. Jézus három éven át tanította és nevelte apostolait. Személyes életünkben sok-sok példát sorolhatnánk, mikor azt éltük meg, hogyan nevelt bennünket az Isten. Áldással, próbatétellel, önmagammal való szembesítéssel stb. Isten gondviselő nevelése szüntelenül árad az emberek felé. Ebbe a nevelési láncba, isteni feladatba kapcsolódhat be szülő. „Amennyiben az élet ajándékozásában a szülők Isten teremő művének részesei, anynyiban a nevelés során az Ő atyai és egyszerre anyai pedagógiájának lesznek részeseivé”. (II. János Pál pápa Levele a Családokhoz) Sőt, nem csekély az a szerep, amelyet ránk bízott az Őr Isten. Jelentős részt kaptunk gyermekeink nevelésében.

Az édesanya – és természetesen az édesapa – mindennapi szolgálata tehát Istentől ered. Isteni feladatra, tevékenységre kap lehetőséget, hogy Isten társa és tolmácsolója legyen a világban.

Nemcsak nemes, de szép küldetés. Nemcsak súlya van, hanem leírhatatlan örömmel tölti el a nőt. Nincs az életben még egy, ilyen változatos munka. Habár sokszor nehéz, fárasztó és kimerítő. De ahogy az anya színe előtt növekedik a gyermek, ahogy okosodik, ahogy épül egyénisége, és megjelennek belső küzdelmei, állandó újdonságot jelent az őt nyitott szívvel figyelő szülőnek. Véget nem érő élményt, egy új ember kimeríthetetlen gazdagságát.

A gyermek ajándék: általa a szülő szép és érdekes isteni feladatban, küldetésben részesül. A gyermekem szeret engem. Az egy-két éves kisgyermek szeretete magával ragadó: az a kedvesség, ahogy szülei felé fordul. A mosolyt, az odafordulást ő is mosollyal viszonzja. Ilyenkor szinte ki tud virulni, mint aki mindent megkapott, ami számára fontos és befogadható. Bizalma határtalan. Ha megérzi idegességemet, türelmetlenségemet, még akkor is hozzám fordul örömeivel és gondjával. Ha vétettem ellene, ugyanúgy számít rám, mint korábban. Az én kezemből kap áldást és büntetést, hozzám bújik és bennem bíz. Jónak, élete biztos alapjának tart. Forrásnak, amely örömet hoz a számára. Képes vagyok én, esendő ember biztos támaszt nyújtani? Lám, a gyermekem szerint igen. Ő értékeli bennem a jót. Sőt úgy fordul felém, hogy közben ezt érzi: nekem ez a jó a lényegem. (Nemde jó volna a gyermek érzéséhez méltónak lenni?) Ajándék tehát a gyermek: általa azt érezhetem, hogy valaki szeret, értékesnek és jónak tart, bíz bennem, hálás nekem.

„A gyermek ajándéku adja magát a testvéreknek, a szülőknek, az egész családnak. Élete megajándékozta azokat, akik ajándéku adták az életét, akik nem tudják nem érezni a gyermek jelenlétét, részvételét létükben.” (II. János Pál Levele a Családokhoz)

Ha próbálok megfelelni a rólam alkotott elképzelésének, akkor arra jövök rá, hogy változnom és tökéletesednem kell. Ha igyekszem komolyan venni a nevelés küldetését, akkor folyton önvizsgálatot kell tartanom. Ezt a munkát, az édesanyai hivatást nem lehet egy előre gyártott program szerint élni. Állandó érzékenységet, állandó éberséget igényel: törekednem kell megérteni gyermekemet, igyekezni magamon változtatni, hogy a szeretet mindennapos kihívásának lépten-nyomon megfeleljek.

Nemcsak a hit, hanem a pszichológia is hangsúlyozza, hogy a jó szülőnek magának is változnia kell ahhoz, hogy megfelelhessen gyermekei kíváncsainak. Csak az lehet jó szülő, aki hajlandó elviselni a változással járó fájdalmat. Hisz önmagam csiszolni, egy-egy hibámat leküzdeni roppant nehéz, sok-sok áldozatot követel. Egy nagybőjt vagy adventi időszakban

rendszerint alig-alig sikerül a magam elé kitűzött javulást valóra váltanom. Ez azonban nem kárba vesztett fáradozás. A szülő legalább annyit nyerhet a változással, mint gyermeke.

Esendő emberként szükségem van az állandó önvizsgálatra, bűnbánatra, megújulásra. Még akkor is, ha mindez nehéz. Ehhez azonban az édesanyai küldetésben Isten egy különleges segítőtársat adott: magát a gyermeket. Ő az, aki az anya számára újra és újra szembeötlő jel. Akár tetteivel, akár hibáival, akár szavaival. Ő az, aki frissességet hoz a felnőtt életébe. Ahhoz, hogy életem értelmes legyen, hogy megfeleljek Istentől rám bízott küldetésemnek, okulnom kell e jelekből. A gyermekeimből, velük való kapcsolatomból. „A gyermekek – az új élet a családban – a maguk módján hozzájárulnak a szülők megszentelődéséhez.” (GS 48) A gyermek, akit Istentől kaptam, ajándék: felhívás a megszentelődésre.

És most itt az alkalom, hogy megálljunk. Az öröm sorainak sodrása után Istenre hallgassunk. A köszönet és a hála után csöndben el-gondolkozunk a történeten.

Ajándékot kaptam Istentől. Mi ebben a nagyszerű? Kicsoda ez az Isten? Milyen is vele a kapcsolat? Megmarad-e bennem a megajándékozott ember áhítata?

Az ajándékozás szeretetkapcsolatot jelent. Néha emberek között is előfordul, hogy az ajándékozás ki tudja fejezni a kapcsolat lényegét. Az ilyen ajándék személyre szóló. A másik igaz odafigyelését tükrözi. Hogy ő ismer engem, valami fontosat értett meg belőlem: egy rejtett vágyat, egy titkolt vonzódást.

Ugyanakkor az ajándékozó saját magából tud valamit adni – munkát, időt, törődést, vagy még ezeknél is többet. Ilyenkor két ember szíve legmélyéig összetalálkozik.

Az anyaság isten ilyen jellegű ajándékozása. Ajándékával bizonyítja, hogy ismer engem, tudja mire vágyom. Érti, számomra mi a fontos.

„Lelkem ismered a legmélyéig,
létem soha nem volt rejtve előtted.”

(Zsolt 139,14-15)

Szerető odafigyeléssel nyújtja azt, amivel teljesebbé teheti életemet. személyre szólóan, nekem, egyedi és megismételhetetlen módon.

És ugyanakkor saját magából, hatalmából, tervéből, az emberek felé való fordulásából ad nekem egy darabot. Ajándékozása során közeli és bensőséges kapcsolatba emel magához. Találkozhatok vele, mellette maradhatok, mert közösséget vállal velem.

Mikor egy anya rádöbben arra, hogy Isten milyen őszinte szeretettel közeledik feléje, úgy érzi magát, mint aki kincset talált. A példabeszédben szereplő bölcs ember, mikor kincset talált a szántóföldben, mindenét egy lapra tette föl. Mindenét eladta, csak hogy a kincshez hozzájuthasson. (Mt 13,44) Érthető tehát azon édesanyák magatartása, akik az anyaság kincsét megsejtve erre áldozzák fiatalságuk éveit, vagy akár egész életüket.

Isten mérhetetlen ajándéka megdöbbeníti az embert. Úgy érzi magát, mint aki meglelte a titkot. Figyeljük csak meg a gyermeket. Ha titkot sejt, tekintete várakozást, figyelmet és áhítatot tükröz. Az anyaság fontos üzenete a világ számára: Ember állj meg, maradj csöndben, mert nagy dolgok történnek körülöttem; töltekezz áhítattal, ez megnyitja szívedet Isten közeledése előtt!

Ismét Jézus szavaira hivatkozom: „Aki befogad egy ilyen gyermeket az én nevemben, engem fogad be” (Mt 18,5). „Amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettetek.” (Mt 25,40) Mikor elfogadom a gyermekemet, Jézust fogadom el. Mikor otthont készítek számára, Jézus talál otthonra mellettem. Mikor pedig a szívemet nyitom meg a gyermek felé, Jézus költözik oda, új szívet ad nekem és új lelket olt belém (Ez 36,26), így új teremtménnyé válhatok Krisztusban. (2Kor 5,17)

Kik Isten gyermekei?

O.Dreibholc

Egy Bárány vérén megvásároltak, egy evangélium által elhívtak,
egy hit által megigazultak. Egy Megváltó megkegyelmezet-
tei,
egy Lélek által újjászülettek, egy Atyának gyermekei,
egy Közbenjáró fölmentettjei. Egy test tagjai,
egy pásztor juhái, egy nyáj bárányai,
egy Ur szerettei, egy Világosság gyermekei,
egy Tanító tanítványai, egy Mester követői,
egy szőlőtő szőlővesszei, egy orvostól meggyógyultak,
egy út zarándokai, egy ország polgárai,
egy örökség örökösei, egy Isten háznépe,
egy Isten templomai, egy Atya imádói,
egy ház építőkövei, egy Ur szolgálói,
egy Király alattvalói, egy vigasz megvigasztaltjai,
egy Szellem megszenteltjei, egy forrásból ivók,
egy kenyérből evők, egy igazság tanúi,
egy Urat várók.
Isten gyermekei ugyanazon a talajon állnak: Közös az
alapjuk,
közös az érdeklődésük, közös a céljuk.

Jó étvágyat!

Marika szelet virágos Marikától

Hozzávalók: 1 tojás, 3 evőkanál tej, 15 dkg cukor,

2 dkg zsír, 2 evőkanál méz, 1 kávéskanál sütőpor.

Ezt tűzőn jól felforraljuk és 45 dkg lisztet adunk hozzá,

összegyúrjuk és 4 lapot sütünk belőle.

Krém: 10 dkg vaj, 15 dkg cukor, habosra keverjük.

2 dl tejben 2 evőkanál darát puhára főzünk,

kihűlésig keverjük, hozzáadjuk a vajat és a lapokat
megtöltjük vele. Közepébe baracklekvárt teszünk.

H. M. R.:

A karácsonyi ajtó

Emlékszem, rég volt. A bezárt ajtót
hosszú estéken remegve lestem.
Vártam nyílását azon a sok-sok
felejthetetlen
szép, gyermekkori karácsonyesten.

Kipirult arccal, dobogó szívvel,
úgy vártam, mikor fordul a zárja,
mikor tárul fel, mikor ragyog fel
a titkok fája.

Ó, hogy csábított minden kis ága!

Rég volt ... azóta évek repültek,
és messziről int már az öregség,
s azt veszem észre, felnőtt, vén gyerek,
– ez már nem emlék, –
a karácsonyi ajtót lesem még!

Ó, de már többet tudok azóta!
Gazdagabb titkok hívnak és várnak!
Ragyogóbb minden karácsonyfánál,
mit a szem nem láthat
országában a dicső Királynak!

Tudom, az ajtó egyszer kitárul.
S jöhetnek gondok vagy szenvedések,
ez ad most nékem derűt, nyugalmat,
hogy ott az élet
az ajtó mögött ... s már küszöbén élek!

Válassz egy SMS-t

Akinek nyitva van a szeme, annak számára
az ég színe kék; aki csukva tartja, an-
nak fekete.

Figyelj egy csillagra, és akaszd utána az
ekédet.

Tekintsétek másnak a hibáját fordított
távcsővel, és nézzetek a saját hibáitokra
a normális pozícióban. (Gandhi)

Egyes emberek egy sárga pontot Nappá
változtatnak, mások pedig a Napot egy
sárga ponttá. (Pablo Picasso)

Az ember az egyetlen, szemekkel meg-
ajándékozott állat, aki meg tudja kísérel-
ni, hogy megszámlálja a csillagokat.
(Luigi Accattoli)

Próbáld meg csodálni azt, amit Isten mu-
tat neked, és nem lesz több időd, hogy azt
keresd, amit elrejtett előled. (Alexander
Dumas)

Egy csepp közélet

Haláltáncika

Egyszer egy nagyszony, aki virágzásán túl, de ereje teljében vendégséget hívott – nem a lakásába, hanem az Európa Közkertbe. Óriási tömeg gyűlt össze. Ő kissé későn érkezett hat tonnás terepjárójával. Szinte berobbant a táncolók közé, így aztán vagy hatvanan el is terültek a földön: kezükben kristálypoharakkal, finom porcelán-maradványokkal, vagy éppen hasas söröskorsókkal. Olyant is láthatott az, akinek megmaradt a szeme, hogy külön volt a test, a kéz, a kristálykebel.

Bocs, mondta a rendőrnök, aki hivatalból hivatalos volt a buliba. Munkahelyi ügyeim hátráltattak, és útközben kellett megcsinálnom még a sminkemet is. És valóban, kezében volt még az ezüst poudriere, amiből éppen az orra hegyét rizsporozta, hogy ne fényskedjék a kamerák előtt.

Vagy tán inkább poudriere-rel dolgozott, maga sem tudta, miért? Lehet egy ékezzettel több? Ezt is neki kellett volna tudnia? Mindenesetre eldobta a poudriere-t – így aztán a kert, helyesebben a park útjának kanyarulatánál, a tiszafák öblében hatalmas robbanás tüze csapott föl, és hamarosan emberi maradványok záporoztak az élő és holt meghívottakra. A köztes állapotban lévő baldoklókra is.

Bocs, ismételte a nagyszony.

Nem gondolja nagyszonyom, hogy – dadogott a rendőr.

Mit gondolk? – Csattant a válaszkérés. – Gondoltam már eleget, gondoljon már más is.

A felelősség, kérem, a felelősség, mégiscsak ön hívta őket, és utána... – hebegett a rendőr.

Vállalom a felelősséget vállalom, mindenkor vállaltam! Leléphet!

*

A haláltánc, közismert francia nevén a „dansemacabre”, késő középkori eredetű jelképes műfaj. A metszeten, festményeken, faragásokon kaszás csontvázak von-

szolják a sírba a hatalmasságokat: pápákat, királyokat, nagyszonyokat, lovagokat, bankárokat, parasztokat. A halál szemében minden földi rang és siker nevetséges, előtte minden ember egyenlő.

*

A középkori ember megérezte a korszakváltás szelét. Az új világ jött, amelynek nem ismerte természetét, mégis megsejtette, hogy ezen eljövendő időben az ő világának értékei vajmi keveset fognak számítani. És tényleg. Mi már ebben élünk, a reneszánszból, fölvilágosodásból, szocializmusokból sarjadzott fényes Gazdaságkorban, mely minden időket legtokéletesebbikének, a töretlen fejlődés világának és betetőzésének tartja magát.

*

Pillanatnyilag kis üzemzavarba került: az általa szétfűzött gyarmati társadalmak betyárjai és szegényei öngyilkosnak a haszonélvező-kiszákmányoló országok szintén fölmozgott népe közé, és szegénytelenül élvezkedni kívánnak abból a cirkuszból meg mazsolás kalácsból, amiből utóbbiak ezidáig részesültek nagyszony és társai, meg lappangó közös főnökeik jóvoltából.

Pszt! Maradjon közöttünk: állítólag hajítják az érkezőket – valakik...

Mindenestre maga nagyszony is csábította őket: gyertek, siessetek, jöhetnek bár ahányan, majd dolgoztok szépen a gyárainkban meg a földjeinken, söpörhettek utcát, hajthattok taxit, és a végén még rendőrök is lehetnek, ha megtanultok írni-olvasni!

És lőn! Jöttek egy millióan, közülük hatvan, vagy tán hetven menten munkába is álltak, a többiek ellillantak erre-arra: leginkább saját vilájetet szerveztek. Svédországban ötvenötöt, a franciáknál ötszázat, Németföldön a kettő között valamennyit. Nehéz utána járni, mert mindegyik no go, bennszülötteknek tilos terület. A szám persze mindegy, lényeg, hogy egyre többet, mert sokfelé már az őslakók is oda kíván-

koznak. Ott még érdekes az élet! És más: különben be sem léphetnének az új országokba, ahol roppant izgi törvények léptek életbe. A svédeknel maga a kormány pénzeli azt a propaganda akciót, ami a bennszülötteket csábítja az új kultúra át- és fölvetelére. Ez érthető is, hiszen a régit kézen-közön elszórták, elveszejtették. Leginkább pedig megunták.

Ez a tiszta igazság: megunták, mert lelki terhet rótt rájuk, amitől pedig irtóztak. A lelki teher a mai világban avított kacat. Az állítólagos lelki jó is, amiről némely kriptaszökevények locsognak. Egyszerűen azért, mert nincsen lélek, tehát lelki ez-az sem létezhet. Egyedül pénz van, vér, hús és test, mégpedig végtelen szabadságú test: ma fiú vagyok, holnap lány leszek, betven éves koromban ismét kamasz. Pénz és technika kérdése: mindkettővel teli a padlás.

Hogy néz ki az, hogy minden van erre-felé, már nemzedékek óta csokoládét kakál a jónép, csak éppen kultúra ne legyen?

Persze venni is lehet. A kíváncsiak próbálták, évtizedek óta csinálták, ami eszükbe jutott, megvették innen-onnan, de most már uncsi. Az uncsi a baj, hogy minden uncsi, és az uncsit nem lehet elsózni a piacon. Egyelőre. De olyan nincs, hogy ne legyen rá verő...

Még tán a felelőségre is akad: mindenesetre nagy erők keresik.

*

Ott ült a Császár. Dús hajában hét csillag volt a diadém.

Rabszolganepek térdén állva imádták, barna köldökén

a Göncöl forgott, vállá balján lámpásnak állt a holdkorong:

de a bohóc sírt trónja alján:

"Mit sírsz" - rivallt reá - "bolond, nincs szív, mit kardom át ne járna, enyém a föld!"... S hogy este lett, egy csontváz tántorgott eléje,

s elfűtta, mint egy porszemet.

– Kényúrként éltünk mindahányan, s az évek szálltak, mint a percek, véred kiontott harmatával irgalmaz nékünk, Jézus Herceg!

(François Villon: Haláltánc ballada, fordította-átköltötte: Faludy György)

Czakó Gábor

KARÁCSONYI MISEREND

Adventben minden kedden és pénteken hajnali mise	6 órakor
December 10-én szombaton délelőtt 10 órától	Adventi kézműves műhely hittanosok- nak
December 17-én reggel 8 órától	Gyermekek, felnőt- tek gyónása
December 19-én de. 8 órától Taranyban, du. 1 órától Ötvös- kőnyiban	Gyóntatás
December 24-én du. 5 órakor	Hittanosok betlehe- mes játéka
December 24-én szombaton éjféltől	Ünnepi szentmise
December 25-én	Vasárnapi mise- rend (3/4 12 ó. Kivadar!)
December 26-án	Vasárnapi mise- rend (3/4 12 ó. Öt- vöskőny)

Figyelem!

December 27-én, 28-án, 29-én és 30-án a plébánia zárva lesz. Ezeken a napokon nem lesznek szentmisék. Temetés sürgős esetben lehetséges. Megértésüket köszönjük.

Az első szertartás december 31-én este 6 órakor lesz. Ekkor év végi hálaadásra gyűlünk össze. Kérem a filiák híveit, ha tehetik, jöjjenek be a plébániatemplomba. Ekkor hallgathatjuk meg az év végi lelkipásztori beszámolót is.

A Kereszt-út újság következő (januári) száma december 25-én jelenik meg.

Akik nap mint nap segítenek

TÁTRAI JENŐNÉ

Tátrai Jenőné, Vajda Éva vagyok, Nyíregyházán születtem. A gyerekkoromban több évet Nagyatádon töltöttem, majd a középiskolát Marcaliban fejeztem be. Tanulmányaimat Budapesten végeztem, ezt követően 1976-ban házasságkötésem okán visszakerültem Nagyatádra. Azóta itt élek, itt születtek gyermekeim, akik már önálló egzisztenciával rendelkeznek.

Gyógyszertári asszisztensként húsz évig közforgalmú gyógyszerértárban dolgoztam, jelenleg a Nagyatádi Kórház gyógyszerértárában dolgozom.

Kollégáim által ajánlott olvasmányaim olyan hatással voltak rám, amelynek következtében a katolikus hit felé fordultam. Támogatást kaptam ebben a szűkebb családomtól is, miután a férjem is aktívan közreműködött a gyülekezet ügyeinek intézésében. Az évek alatt nagyon sok zárandokúton vetünk részt, az ott ért hatások megerősítettek a hitemben. A kórház kápolnájának díszítését és felügyeletét is azért vállaltam, hogy a lelki támaszt keresők kulturált körülmények között találjanak megnyugvást.

Hangya a hordóban

Egy ősrégi, buddhista elbeszélés szerint a hangya beleesett egy hordóba, amely tele volt esővízzel. Arra járt egy férfi, akit Egoizmusnak hívtak, meglátta a hangyát és így szólt hozzá: „Mit csinálsz te abban a hordóban?” – megfogta a hangyát és kidobta onnan. Kicsit később, megpillantotta a hangyát egy másik férfi, akit Türelemnek hívtak, és így szólt hozzá: „Maradj nyugodtan, egyáltalán nem zavarasz engem.” Végezetül egy harmadik is meglátta a kis állatot, adott neki egy morzsányi cukrot és utána visszahelyezte a fára, ahonnan beleesett a hordóba. A neve Szeretet volt.

A szarvasok

Egy elbeszélés szerint, amikor a szarvasok új legelőt keresnek maguknak, és úgy érzik, hogy ez egy távoli szigeten van, és a tengerszorost át kell úszniuk, ezt úgy teszik, hogy egyik a másik vállára hajtja a fejét. Ilyenkor egy van elől egyedül, ő vezeti a többieket, magasan tartja a fejét, nem támaszkodik senkire. Amikor azonban kifárad, hátramegy utolsónak, így ő is abban az örömben részesülhet, hogy valakire támaszkodhat. Így mindannyian hordozzák egymás terhét és így érkeznek meg a célhoz, amely után vágyakoztak. Nem merülnek el, mert a szeretet erősebb, mint egy hajó.

Keresztút

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek ; e-mail: atad.plebania@hotmail.com

Hivatalos honlap: nagyatadi.plebania.hu

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-11 óra között. Telefon: (82) 351-672 vagy 30/4976520